

hắc Phong Song Sát

Hàn Tiểu Oanh sải chân chạy mau về phía Đông bắc, khom người nhìn qua một cái rồi lập tức chạy trở lại, nói: -Bên đó mỗi đồng có bảy cái, đều là đầu người chết, thịt còn chưa rã hết.

Kha Trần ác hạ giọng nói: -Vậy thì họ sẽ tới ngay bây giờ!

Rồi đưa cái đầu lâu cho Toàn Kim Phát, nói: -Cẩn thận để vào chỗ cũ, đừng để họ thấy có dấu vết bị di động.

Toàn Kim Phát để xong đầu lâu vào chỗ cũ quay lại cạnh Kha Trần ác.

Sáu anh em ngơ ngác nhìn đại ca, chờ y giải thích.

Chỉ thấy y ngẩng đầu nhìn trời, da thịt trên mặt không ngớt giật giật, nghiêm nghị nói: -Đây là Đồng thi. Thiết thi!

Chu Thông giật nảy mình nói: -Đồng thi Thiết thi chẳng phải đã chết lâu rồi sao, chẳng lẽ vẫn còn sống à?

Kha Trần ác nói: -Ta cũng cho rằng họ đã chết, nhưng té ra là họ ẩn náu

ở đây để luyện Cửu âm bạch cốt trảo. Các vị huynh đệ, mọi người mau lên ngựa chạy về phía đông nam, ngàn vạn lần không được quay lại. Chạy được một ngàn dặm thì dừng lại chờ ta mười ngày, nếu ngày thứ mười mà ta không tới thì không cần chờ nữa.

Hàn Tiểu Oanh vội hỏi: -Đại ca, anh nói gì thế? chúng ta đã uống máu ăn thề, thề đồng sinh đồng tử, sao anh bảo bọn tôi chạy?

Kha Trần ác xua tay lia lịa, nói: -Chạy mau đi, chạy mau đi, chần chừ là không kịp đâu!

Hàn Bảo Câu tức giận nói: -Anh coi bọn tôi là kẻ bất nghĩa à?

Trương A Sinh nói: -Nếu Giang Nam thất quá đánh không lại người ta thì để lại bảy mạng sống ở chỗ này cũng được, lẽ nào có chuyện chạy trốn?

Kha Trần ác vội nói: -Hai người này võ công vốn vô cùng cao cường, bây giờ lại luyện thành Cửu âm bạch cốt trảo. Bảy người chúng ta quyết không phải là đối thủ của họ, cần gì phải chết uống mạng ở đây?

Sáu người biết y vốn tâm cao khí ngạo, không hề chịu lép. Trương Xuân tử Khưu Xử Cơ võ công cao cường như thế mà y còn dám giao đấu không hề sợ hãi nhưng lại úy kỵ hai người này như thế, chắc đối phương phải lợi hại vô cùng.

Toàn Kim Phát nói: -Vậy thì chúng ta cùng đi.

Kha Trần ác lạnh lùng nói: -Họ làm ta suốt đời khốn khổ, chuyện đó bỏ qua cũng được Nhưng mối thù của huynh trưởng ta thì không thể không báo.

Nam Hy Nhân nói: -Có phúc thì cùng hưởng, có nạn thì cùng chịu.

Y lời ít ý sâu, mà đã nói ra rồi thì không bao giờ đổi lại.

Kha Trần ác trầm ngâm giây lát, vốn biết mọi người nghĩa khí sâu nặng,

vốn cũng quyết không lẽ nào gặp nạn lại bỏ chạy để thoát lấy thân, mới rồi y nói câu ấy là vì lúc nguy cấp nghĩ tới tính mạng của các anh em, lại như không lựa lời, nên lúc bấy giờ thở dài một tiếng, nói: -Được. Nếu đã thế thì mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận đấy. Đồng thi này là đàn ông. Thiết thi là đàn bà, hai người là vợ chồng. Năm xưa họ bắt đầu luyện Cửu âm bạch cốt trảo bị anh em ta bắt gặp, huynh trưởng của ta chết dưới tay họ, ta thì mù hai mắt. Những chuyện khác thì bây giờ không kịp nói, mọi người phải đề phòng thủ trảo của họ lợi hại lắm đấy. Lục đệ, người đi về phía Nam một trăm bước xem có một cỗ quan tài không?

Toàn Kim Phát chạy mau về phía Nam, được một trăm bước, không thấy quan tài, nhìn quanh thật kỹ, thấy dưới đất lộ ra góc một phiến đá, bèn dùng lực kéo một cái, phiến đá không hề chuyển động. Y quay đầu vẩy vẩy tay, mọi người nhất tề chạy tới. Trương A Sinh. Hàn Bảo Câu cúi xuống dùng sức, ề ề mấy tiếng, hai người hợp lực nhấc phiến đá lên. Dưới ánh trăng chỉ thấy dưới phiến đá là một cái hầm đất, dưới hầm có hai xác chết mặc quần áo theo lối Mông Cổ.

Kha Trấn ác bước xuống dưới hầm đất, nói: -Hai tên ma đầu này đến lúc luyện công sẽ sử dụng đầu xác chết. Ta núp ở đây, bất ngờ tấn công vào chỗ yếu hại của họ. Mọi người chia ra mai phục chung quanh, ngàn vạn lần không được để họ phát giác. Phải chờ sau khi ta ra đòn, mọi người mới nhất tề xông lên, ra tay tuyệt đối không được nương nhẹ chút nào, lối ám toán này tuy không được quang minh lỗi lạc nhưng địch nhân rất ác rất mạnh, nếu không làm thế thì bảy anh em chúng ta không ai sống được đâu!

Y hạ giọng nói rõ từng câu từng chữ, sáu anh em liên tiếp vâng dạ.

Kha Trấn ác lại nói: -Hai người này vô cùng cơ cảnh hơi có tiếng động hay dáng vẻ khác lạ là có thể phát giác ngay từ xa. Đẩy phiến đá này lên như cũ, chỉ để hở một đường nhỏ cho ta thở là được.

Sáu người theo lời, khế kháng đặt phiến đá tại chỗ cũ, rồi cùng tuốt binh khí ra, tản ra bốn phía núp kín trong đám cây cối rậm rạp.

Hàn Tiểu Oanh thấy Kha Trấn ác trịnh trọng như thế, quả thật là từ khi quen biết y đến nay chưa bao giờ thấy, vừa lo lắng vừa tò mò, lúc tới núp cạnh Chu Thông bèn thì thào hỏi: -Đồng thi Thiết thi là ai thế?

Chu Thông đáp: -Hai người này gọi chung là Hắc Phong song sát, năm xưa làm ác ở phương Bắc. Họ thủ đoạn độc ác, võ công cao cường, hành sự lại mười phần kín đáo mau lẹ, đúng là thần xuất quỷ nhập. Về sau không biết vì sao không thấy tung tích của họ trên giang hồ nữa, qua vài năm, mọi người đều cho rằng họ tội ác ngập đầu nên đã chết rồi, nào ngờ lại là ẩn náu ở vùng sa mạc hoang vắng phía bắc này.

Hàn Tiểu Oanh hỏi: -Hai người ấy tên gì?

Chu Thông nói: -Đồng thi là đàn ông, tên Trần Huyền Phong. Y sắc mặt vàng sẫm như màu đồng hun, xưa nay mừng giận không lộ ra mặt, giống như thầy ma, vì thế người ta gọi y là Đồng thi.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Vậy thì người đàn bà Thiết thi kia chắc là mặt đen bóng chứ gì?

Chu Thông đáp: -Không sai, y thị họ Mai, tên Mai Siêu phong.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Đại ca nói họ luyện Cửu âm bạch cốt trảo, đó là võ công gì vậy?

Chu Thông nói: -Ta cũng chưa từng nghe tới.

Hàn Tiểu Oanh nhìn qua chín cái đầu lâu chất thành một cái tháp nhỏ màu trắng, nhìn thấy hai cái hố mắt đen ngòm của cái đầu lâu trên cùng chĩa thẳng về phía mình, giống như trợn mắt nhìn qua, bất giác trong lòng lạnh buốt, ngoảnh đầu đi không dám nhìn nữa, trầm ngâm nói: -Tại sao trước nay đại ca không nói tới chuyện này nhỉ? Chẳng lẽ ...

Nàng chưa dứt lời. Chu Thông đột nhiên đưa tay trái bịt miệng nàng lại, tay phải chỉ chỉ về phía dưới núi. Hàn Tiểu Oanh trong đám cỏ rậm nhìn xuống, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng xa xa, có một cái bóng đen to béo lướt mau trên mặt cát tới gần, thế rất mau lẹ bèn nghĩ thầm: -Thật xấu hổ quá? Té ra Nhị ca nói chuyện với mình mà nãy giờ vẫn không lơ lửng việc giám sát địch nhân.

Trong chốc lát, cái bóng đen ấy đã tới gần núi, lúc ấy đã nhìn được rõ, té ra là hai người dựa vào nhau nên thấy đặc biệt to béo. Bọn Hàn Bảo Câu trước sau đều nhìn thấy, cùng nghĩ thầm Võ công của cặp Hắc Phong song sát này quả nhiên vô cùng quái dị. Hai người chạy mau như thế mà vẫn dính chặt vào nhau, dựa sát vào nhau như một tắc cũng không rời!

Sáu người nín thở ngưng thần, yên lặng chờ đại địch lên núi. Chu Thông nắm chặt ngọn Thiết phiến dùng để điểm huyết. Hàn Tiểu Oanh cầm trường kiếm xuống đất đề phòng kiếm quang ánh lên nhưng tay phải vẫn nắm chặt chuôi kiếm. Chỉ nghe trên núi tiếng cát vang lên rào rào, tiếng bước chân vang thẳng tới, mọi người đều tim đập thành thịch, chỉ thấy lúc ấy thời gian trôi đi rất chậm. Bấy giờ gió Tây bắc càng thổi mạnh, mây đen ở chân trời phía Tây như núi đồi trùng trùng điệp điệp, từng đám từng đám ùn ùn kéo tới.

Qua một lúc, tiếng bước chân dừng lại, bãi đất trống trên đỉnh núi xuất hiện hai bóng người, một đứng bất động, trên đầu đội khăn. ăn mặc như người Mông Cổ, người kia tóc xõa tung trong gió, giống như đàn bà. Hàn Tiểu Oanh nghĩ thầm: -Đây ắt là Đồng thi Thiết thi rồi, để xem họ luyện công ra sao.

Chỉ thấy người đàn bà kia chậm rãi đi vòng quanh người đàn ông, các khớp xương bật lên tiếng kêu răng rắc, cước bộ mau dần, tiếng răng rắc

cũng càng lúc càng vang to hơn, như mấy phiến sừng dê đồng thời gõ vào nhau. Giang Nam lục quái nghe thế ngấm ngấm run sợ nghĩ thầm: - Nội công của y thị đã luyện tới mức ấy chẳng trách đại ca lại nghiêm trọng như thế.

Chỉ thấy hai tay của y thị không ngừng lúc co lúc duỗi, mỗi lần co duỗi các khớp xương đều bật lên tiếng lách cách, mái tóc dài chuyển động theo thân hình dựng đứng trên đầu, trông rất kỳ quái đáng sợ.

Hàn Tiểu Oanh chỉ thấy một làn khí lạnh dâng lên trong lòng, toàn thân nổi da gà. Đột nhiên người đàn bà kia chưởng phải dựng lên, chưởng trái vỗ mạnh vào ngực người đàn ông. Giang Nam lục quái ai cũng ngạc nhiên: - Chẳng lẽ tám thân huyết nhục của chồng y thị lại chịu nổi một chưởng ấy?

Mắt thấy người đàn ông kia ngã người về phía sau, người đàn bà đã chuyển về phía sau lưng y đánh mạnh một chưởng vào hậu tâm. Chỉ thấy y thị thân hình lay động, tiếng gió vù vù liên tiếp đánh ra tám chưởng, chưởng sau càng nhanh hơn mạnh hơn chưởng trước nhưng người đàn ông kia thủy chung vẫn không kêu lên tiếng nào.

Đến lúc chưởng thứ chín đã đánh ra, người đàn bà đột nhiên nhảy vọt lên, phi thân lên không chúc đầu xuống, chưởng trái biến thành trào giạt chiếc khăn của người đàn ông ra, soạt một tiếng, năm ngón tay phải đã cắm ngấp vào sọ người đàn ông.

Hàn Tiểu Oanh suýt kêu lên một tiếng. Chỉ thấy người đàn bà ấy rơi xuống tới đất, hô hô cười rộ, người đàn ông chúi xuống ngã vật ra, không hề động đậy. Người đàn bà xòe bàn tay dính đầy máu tươi và óc ra ngấm nhìn dưới ánh trăng, chợt quay đầu lại Hàn Tiểu Oanh thấy Khuôn mặt y thị tuy đen bóng nhưng đường nét cũng khá đẹp, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi.

Giang Nam lục quái lúc ấy đã biết người đàn ông kia hoàn toàn không phải là chồng y thị, chỉ là một cái bia sống bị y thị bắt để luyện công, người đàn bà này ắt là Thiết thi Mai Siêu Phong rồi.

Mai Siêu Phong tiếng cười chợt ngừng lại, duỗi hai tay ra, soạt soạt mấy tiếng giạt tung áo quần trên xác chết. Phương Bắc trời lạnh, người nào cũng mặc áo da, mà y thị lại xé tung tấm áo da dày như là xé vải dút chỉ, không hề phí sức, rồi lập tức đưa tay xé toạc ngực xác chết, móc từng món từng món nội tạng đem ra nhìn kỹ dưới ánh trăng, xem xong thì vứt qua một bên. Lục quái thấy tim gan phèo phổi ném dưới đất món nào cũng nát bét, mới hiểu rõ dụng ý của y thị khi dùng người sống để luyện công, y thị đánh lên người ấy chín chưởng, hoàn toàn không nghe tiếng xương gãy nhưng nội tạng đã bị chấn động vỡ nát. Y thị nhìn mớ nội tạng ấy, rõ ràng là muốn biết công lực của mình đã tiến tới mức nào.

Hàn Tiểu Oanh vừa giận vừa sợ, nhẹ nhẹ rút thanh kiếm lên đã định vọt ra đánh lén. Chu Thông vội kéo nàng lại xua xua tay, nghĩ thầm: -Bây

giờ chỉ có một mình Thiết thi, tuy là lợi hại nhưng bảy anh em mình hợp lực cũng có thể chống được, giết y thị trước rồi đối phó với Đồng thi sau thì dễ hơn nhiều, chứ nếu hai người cùng tới thì bất kể thế nào bên mình cũng không chống nổi ... nhưng không biết Đồng thi ở chỗ nào để thừa cơ đánh lén? Đại ca hiểu rất rõ thói quen của hai tên ma đầu này, cứ theo lời y dặn dò, để y ra tay trước là hơn.

Mai Siêu Phong xem xong, cười khế một tiếng như rất vừa ý, ngồi xuống mặt đất nhìn về phía mặt trăng vận công điều tức. Lưng y thị quay về phía Chu Thông và Hàn Tiểu Oanh, theo nhịp thở nhô lên hạ xuống nhìn thấy rất rõ.

Hàn Tiểu Oanh nghĩ thầm Lúc này mà mình phát một chiêu Điện chiếu trường không thì có chín phần là đâm xuyên qua lưng y thị, nhưng nếu đánh một đòn không trúng lại làm hỏng việc lớn. Nàng toàn thân phát run, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Chu Thông cũng không dám thở mạnh, chỉ thấy xương sống lạnh buốt, kể đó toàn thân đổ mồ hôi lạnh, liếc mắt lên chỉ thấy mây đen phía tây đã kéo tới che khuất nửa bầu trời như một tấm vải đen dày, trong mây đen lóe lên tia chớp càng làm người ta thêm phần sợ sệt. Tiếng sét văng vẳng vang lên, rền rền âm âm như bị bó chặt trong đám mây dày không sao thoát ra được.

Mai Siêu Phong ngồi điều tức một lúc, đứng thẳng người lên, bứt lấy cái đầu người, bước tới trước cái hố Kha Trấn ác núp, khom lưng kéo phiến đá.

Giang Nam lục quái người nào cũng nắm chặt binh khí, chỉ chờ y thị kéo phiến đá ra là lập tức vọt tới.

Mai Siêu Phong chợt nghe trong đám cành lá sau lưng có một tiếng động lạ không giống tiếng gió khê vang lên liền quay ngoắt đầu lại, dưới ánh trăng bóng cái đầu người lập tức bay thẳng vào chỗ cành cây có tiếng động, y thị hú dài một tiếng, vọt mau tới vồ vào ngọn cây.

Người núp trên ngọn cây chính là Hàn Bảo Câu y cậy mình lùn thấp núp trong đám lá không bị lộ lúc ấy chuẩn bị nhảy xuống, nhưng vừa hơi duỗi người ra đã lập tức bị địch nhân phát hiện. Y thấy mục ác bà nhảy xổ tới hung dữ không thể chống lại, ngọn Kim long tiên ra luôn một chiêu Ô long thủ thủy, từ trên cao giáng xuống đánh vào cổ tay y thị. Mai Siêu Phong lại không tránh, thuận tay cuốn một cái đã chụp cứng đầu roi. Hàn Bảo Câu tỷ lực rất mạnh, dùng kinh lực giật lại. Mai Siêu Phong thân hình theo ngọn roi bay tới, chưởng trái đã mau như sét nổ đánh ra. Chưởng chưa tới nơi gió đã rít lên, vô cùng đáng sợ. Hàn Bảo Câu thấy không chống đỡ được thả tay buông roi ra, nhào một cái từ ngọn cây lật người rơi xuống. Mai Siêu Phong không để y rảnh tay thoát thân, bèn lộn người xuống chụp theo, năm ngón tay nhắm vào hậu tâm của y vồ tới.

Hàn Bảo Câu chỉ cảm thấy trên xương sống có một làn hơi lạnh phủ lên, vội cố sức nhào mau về phía trước, đúng lúc ấy Thấu cốt chùy của Nam Hy Nhân và Tụ tiễn của Toàn Kim Phát dưới gốc cây đã song song bắn tới Mai Siêu Phong.

Mai Siêu Phong ngón tay giữa bên trái bật ra, đánh rơi hai ngọn ám khí.

Soạt một tiếng, mảnh áo छो hậu tâm của Hàn Bảo Câu đã bị xé rách một mảnh lớn. Y điểm chân trái xuống đất một cái, lập tức vọt lên phía trước, nào ngờ Mai Siêu Phong lại rơi xuống ngay trước mặt y. Mục Thiết thi này cử động mau như gió thoảng, quát lớn: -Người là ai, tới đây làm gì?

Song trảo đã chụp xuống đầu vai y. Hàn Bảo Câu chỉ cảm thấy đau buốt một cơn, mười ngón tay của địch nhân như móc câu sắt đã cắm ngập vào thịt, y sau cơn hoảng sợ phóng chân trái ra đá vào bụng dưới địch nhân. Mai Siêu Phong chường trái hạ xuống, cách một tiếng, ống chân Hàn Bảo Câu cơ hồ gãy lìa, nhưng y lâm nguy bất loạn, lập tức thừa thế nhào xuống đất lăn luôn ra ngoài.

Mai Siêu Phong co chân đá vào hông y, chợt bên phải có một vật đen bóng chớp lên đè mạnh chân y thị xuống, chính là Nam Sơn tiểu tử Nam Hy Nhân.

Mai Siêu Phong không thể đuổi theo Hàn Bảo Câu vội tránh mau qua một bên, trong chớp mắt ấy chỉ thấy bốn phía đều có địch nhân, một người văn sĩ cầm Đỉnh huyết thiết phiến, một nữ lang trẻ tuổi cầm trường kiếm từ bên phải đánh tới, một hán tử to lớn béo mập cầm tiêm đao, một hán tử gầy nhỏ cầm một bình khí kỳ lạ từ bên trái đánh qua, trước mặt là một hán tử khỏe mạnh vũ động đòn gánh bằng sắt, phía sau lại có tiếng chân vang lên, nghĩ thầm chắc là hán tử béo lùn cầm nhuễn tiên mới rồi, những người này đều lạ mặt nhưng xem ra ai cũng võ công cao cường, nghĩ thầm: -Bọn họ đông người, trước tiên cứ ra tay tàn độc giết luôn vài người rồi sẽ nói chuyện. Bất kể họ tên tuổi là gì, lai lịch ra sao thì ngoài ân sư và thằng chồng giặc của mình ra, mọi người trong thiên hạ đều có thể giết được!

Thân hình chớp lên một cái, thủ trào đã chụp vào mặt Hàn Tiểu Oanh.

Chu Thông thấy thế tới của y thị hung dữ, ngọn quạt sắt bèn điểm mau vào huyết Khúc trì ở khuỷu tay phải y thị. Nào ngờ mục Thiết thi này không thềm đếm Xửu gì tới, tay trảo vẫn chụp thẳng ra. Hàn Tiểu Oanh một chiêu Bạch lộ hoành giang vung kiếm chém ngang cánh tay đối phương. Mai Siêu Phong cổ tay lật lại chụp lên thanh kiếm, xem ra tay y thị không sợ binh khí. Hàn Tiểu Oanh cả kinh, vội vàng thu kiếm lui lại. Chỉ nghe chát một tiếng, ngọn quạt sắt của Chu Thông đã điểm trúng huyết Khúc trì của Mai Siêu Phong. Đó là yếu huyết trên thân thể con người, bị điểm trúng thì cả cánh tay sẽ lập tức tê dại không còn linh hoạt, không co duỗi được Chu Thông đang mừng rỡ chợt thấy cánh tay

địch nhân đột nhiên dài thêm ra, thủ trào đã chụp tới đỉnh đầu y. Chu Thông nhờ thân pháp hình hoạt, giữa lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc lắt người một cái thoát khỏi cái chụp ấy, kinh nghi nghĩ thầm Chẳng lẽ trên người y thị không có huyết đạo?

Lúc ấy Hàn Bảo Câu đã nhặt ngọn Kim long tiên dưới đất lên, sáu người vây quanh Mai Siêu Phong, binh khí cùng đánh tới. Mai Siêu Phong không hề sợ hãi, một đôi nhục chưởng so ra còn lợi hại hơn binh khí của lục quái. Song trào của y thị như móc sắt, không chụp giữ binh khí thì vồ vào người đối phương.

Giang Nam lục quái nghĩ tới năm lỗ thủng trên mớ đầu lâu, ai cũng thầm run sợ.

Lại có một việc đáng sợ là ngoại hiệu của Thiết thi có một chữ thiết không phải là chuyện ngẫu nhiên, toàn thân quả thật như đúc bằng đồng sắt. Lưng y thị bị Toàn Kim Phát đánh trúng hai quả cân nhưng dường như chưa hề bị tổn thương, mới biết công phu hoành luyện của y thị đã đạt tới cảnh giới thượng thừa. Chỉ thấy y thị ngoài tiêm đao của Trương A Sinh, trường kiếm của Hàn Tiểu Oanh thì còn không dám để đâm trúng người, chứ đối với những binh khí khác thì không sợ sệt gì lắm, cứ hung dữ lẫn xả vào tấn công.

Đánh đến lúc hăng. Toàn Kim Phát né tránh hơi chậm, đầu vai trái bị chụp trúng một trào. Ngũ quái cả kinh, sấn vào đánh gấp. Mai Siêu Phong giằng tay một cái. Toàn Kim Phát cánh tay cả áo lẫn thịt đã bị y thị cào rách một mảng rơi xuống đất.

Chu Thông nghĩ thầm: -Người có công phu hoành luyện, trên thân thể ắt có một luyện môn không luyện cứng được, chỗ ấy vô cùng mềm mại, bị đánh trúng là chết ngay. Không biết luyện môn của mục ác bà này là ở chỗ nào?

Y vọt lên hạ xuống. Thiết phiến chớp lên liên tiếp đánh vào hai huyết Bách hội trên đỉnh đầu và Liêm tuyền ở cổ họng địch nhân, kế đó lại điểm vào huyết Thần khuyết ở bụng dưới và Trung khu ở hậu tâm y thị, trong chớp mắt liên tiếp thử qua hơn mười huyết, định thăm dò xem mục ta đặc biệt bảo vệ kín đáo khu vực nào trên thân thể để biết chỗ luyện môn.

Mai Siêu Phong hiểu ý y, quát: -Con ma đói kia, công phu của bà cô người đã thành đại hành gia, toàn thân không có luyện môn đâu?

Rồi vung tay một cái chụp cứng cổ tay y. Chu Thông cả kinh, may là y suy nghĩ mau lẹ, thủ pháp lanh lợi, không chờ ngón tay của y thị cắm lút vào thịt đã lật bàn tay lại nhét cán quạt vào chưởng tâm y thị, kêu lên: -Trên quạt có độc đấy!

Mai Siêu Phong đột nhiên thấy trong tay xuất hiện một vật cứng, vừa ngăn người ra. Chu Thông đã giật tay ra được. Mai Siêu Phong cũng sợ

trên cán quạt có độc thật, lập tức ném xuống đất.

Chu Thông nhảy ra mấy bước giơ tay lên nhìn, chỉ thấy mu bàn tay có năm vết máu bầm, bất giác toát mồ hôi lạnh, thấy đánh nhau đã lâu không hạ được đối phương mà bên mình đã có ba người bị thủ trảo của y thị chụp trúng, đến lúc chồng y thị là Đồng thi tới thì bảy anh em mình chắc chắn phải bỏ xác trên núi hoang này, chợt thấy Trương A Sinh. Hàn Bảo Câu. Toàn Kim Phát đều đã thờ hồng hộc, trán đổ mồ hôi. Chỉ có Nam Hy Nhân công lực hơi cao hơn. Hàn Tiểu Oanh thân hình nhanh nhẹ thì chưa thấy tỏ vẻ mệt mỏi, nhưng địch nhân lại càng đánh càng mạnh, liếc mắt thấy ánh trăng xanh xao vừa nhô ra khỏi đám mây đen chiếu xuống ba đồng đầu lâu, bất giác trong lòng lạnh buốt, lúc nguy cấp chợt nảy ý khôn, bèn phóng tới trước hẻm đất chỗ Kha Trấn ác núp, cao giọng quát lớn: -Mọi người chạy mau?

Ngũ quái hiểu ý, vừa đánh vừa lùi.

Mai Siêu Phong cười nhạt nói: -Bọn con hoang ở đâu nảy ra tới đây ám toán lão nương, bây giờ muốn chạy trốn thì đã muộn rồi.

Rồi sải chân đuổi theo. Nam Hy Nhân. Toàn Kim Phát. Hàn Tiểu Oanh ba người hết sức chống lại. Chu Thông. Trương A Sinh. Hàn Bảo Câu ba người khom lưng hợp sức, bình một tiếng ném phiến đá qua một bên.

Đúng lúc ấy, tay trái Mai Siêu Phong đã chụp cứng chiếc đòn gánh của Nam Hy Nhân, tay trảo bên phải vung ra xỉa thẳng vào hai mắt y. Chu Thông quát lớn một tiếng: -Xuống mau đi!

Ngón tay chỉ ra một cái hai mắt nhìn lên trời, tay trái giơ cao vẫy vẫy liên tiếp, tựa hồ gọi đồng bạn trên cao nhảy xuống giáp kích.

Mai Siêu Phong cả kinh, bất giác ngoảnh nhìn một cái, chỉ thấy mây đen đầy trời che mất nửa vầng trăng, chứ đâu có người nào?

Chu Thông kêu lên: -Bảy bước phía trước?

Kha Trấn ác hai tay cùng vung ra, sáu ngọn độc lăng chia ra ba lộ thượng trung hạ bắn mau tới vị trí bảy bước phía trước. Trong tiếng quát tháo. Kha Trấn ác dưới hẻm nhảy vọt ra.

Giang Nam thất quái bốn phía cùng xông vào. Mai Siêu Phong gào thảm một tiếng, hai mắt đã bị hai ngọn độc lăng đồng thời đánh trúng, bốn ngọn còn lại thì trượt, cũng nhờ y thị ứng biến mau lẹ, thiết lăng vừa chạm vào mắt, đầu đã lập tức ngửa về phía sau làm giảm sức mạnh, thiết đăng mới không cắm vào óc, nhưng trước mắt đã tối sầm lại không nhìn thấy gì nữa.

Mai Siêu Phong lửa giận đầy lòng, song chưởng cùng vung ra. Kha Trấn ác đã lách qua một bên, chỉ nghe bình bình hai tiếng, song chưởng của y thị đã đánh vào một tảng đá. Y thị giận dữ như điên cuồng, cước phải phóng mau ra đá trúng phiến đá, phiến đá ấy lập tức bay tung lên. Thất quái bên cạnh thấy thế ai cũng hoảng sợ, nhất thời không dám xông

vào tấn công.

Mai Siêu Phong hai mắt đã mù, không nhìn thấy gì bèn triển khai thân pháp, vồ chụp túi bụi. Chu Thông liên tiếp xua tay ra hiệu cho các huynh đệ tránh ra, chỉ thấy y thị thể như cộp đèn, dáng như ma quỷ, chụp tới thì cây cối gãy đổ, đá ra thì cát đá bay tung. Nhưng thất quái nín thở ngưng khí tránh ra xa xa, đời nào để bị y thị đánh trúng? Qua một lúc Mai Siêu Phong thấy hai mắt dần dần tê dại, biết là đã trúng phải ám khí tẩm độc, bèn cao giọng gầm lên: -Các người là ai? Mau nói ra đi? Lão nương chết cũng phải minh bạch!

Chu Thông xua xua tay ra hiệu cho Kha Trấn ác bảo y không nên lên tiếng, cứ để y thị bị độc phát mà chết, nhưng vừa xua tay hai cái lại sực nhớ ra rằng đại ca cũng mù, làm sao thấy được thủ thế của mình.

Chỉ nghe Kha Trấn ác cười gằn nói: -Mai Siêu Phong, người có nhớ Phi thiên thần long Kha Tịch Tà. Phi thiên biến bức Kha Trấn ác không?

Mai Siêu Phong ngẩng đầu lên trời cười lớn, kêu lên: -Hảo tiểu tử người còn chưa chết à? Người báo thù cho Phi thiên thần long phải không?

Kha Trấn ác nói: -Không sai, người cũng chưa chết, như vậy càng tốt.

Mai Siêu Phong thở dài một tiếng, im lặng không nói.

Thất quái ngưng thần đề phòng, lúc ấy gió lạnh thấu xương, ánh trăng đã bị mây đen che khuất quá nửa, ánh sáng mờ mờ, mọi người đều cảm thấy âm khí dày đặc. Chỉ thấy Mai Siêu Phong hai tay hơi xòe ra buông rủ xuống theo thân hình, trên mười móng tay chớp lên ánh sáng màu tro xám. Y thị toàn thân như một pho tượng đá không hề động đậy, gió mạnh từ phía sau y thị thổi tới, khiến mái tóc của y thị bay lên trước trán. Lúc ấy Hàn Tiểu Oanh đang đứng đối diện với y thị, nhìn thấy từ hai hố mắt của y thị có hai dòng máu tươi chảy ròng ròng xuống cằm.

Đột nhiên Chu Thông. Toàn Kim Phát đồng thanh kêu lớn: -Đại ca coi chừng?

Tiếng kêu chưa dứt. Kha Trấn ác đã cảm thấy một luồng kinh phong đánh thẳng vào bụng, bèn chống mạnh ngọn thiết trượng xuống đất, thân hình tung lên đáp: -Xuống ngọn cây.

Mai Siêu Phong đánh trượt một đòn, chụp tuôn gốc cây phía sau Kha Trấn ác, mười ngón tay cả móng cắm ngập vào thân cây.

Lục quái sợ xanh mặt. Kha Trấn ác mà chỉ nhảy lên chạm một chút để mười ngón tay ấy cắm vào người thì còn gì tính mạng?

Mai Siêu Phong một đòn không trúng, đột nhiên hú lên một tiếng rùng rợn, thanh âm không lớn nhưng trung khí sung mãn, vang ra rất xa.

Chu Thông chợt nghĩ ngay: -Không xong, đây là y thị gọi chồng là Đồng thi tới cứu.

Vội kêu lên: -Kết thúc y thị đi?

Rồi vận khí vào tay dùng thủ pháp rất nặng vỗ vào hậu tâm y thị.

Trương A Sinh hai tay nhắc một khối đá lớn, dùng sức đập xuống đầu y thị.

Mai Siêu Phong hai mắt vừa mù, chưa thể nghe tiếng xét hình như Kha Trấn ác, nhưng lúc tảng đá lớn giáng xuống thì tiếng gió rất lớn, vẫn có thể nghe biết, thân hình xoay qua một bên, nhưng một chưởng ấy của Chu Thông thủy chung vẫn chưa đẩy ra, hự một tiếng, hậu tâm lập tức trúng chưởng. Biết là công phu hoành luyện của y thị rất lợi hại, nhưng Diệu thủ thư sinh đâu phải hạng tầm thường, một chưởng ấy cũng khiến y thị đau thấu tim gan.

Chu Thông một chưởng đắc thủ, chưởng thứ hai lại đánh tới. Mai Siêu Phong tay trái bên phải ngoặc lại Chu Thông vội nhảy tránh qua một bên.

Số người còn lại đang định xông vào giáp kích chợt nghe từ xa vang tới một tiếng hú dài, thanh âm giống hệt như tiếng hú mới rồi của Mai Siêu Phong, vắng vắng truyền tới khiến người ta nổi da gà, trong khoảnh khắc tiếng hú thứ hai lại vang lên nhưng thanh âm đã rất gần. Thất quá! đều cùng hoảng sợ Người này cước bộ mau lẹ thật!

Kha Trấn ác kêu lên: -Đồng thi tới rồi!

Hàn Tiểu Oanh nhảy qua một bên nhìn xuống dưới núi, chỉ thấy một cái bóng đen chạy như bay lên, vừa chạy vừa hú.

Lúc ấy Mai Siêu Phong giữ kín môn hộ, không dám tấn công, một mặt vận khí ngăn chặn chất độc, không cho chất độc trong mắt tan ra mau lẹ, chỉ chờ chòng tới cứu viện, giết sạch địch nhân.

Chu Thông đưa tay ra hiệu cho Toàn Kim Phát, hai người chui vào bụi cỏ rậm. Chu Thông thấy Thiết thi lợi hại như thế, mà nhìn thấy thân pháp của Đồng thi từ xa thì tựa hồ công lực còn hơn cả vợ, ra mặt đối đầu đánh nhau rõ ràng không phải là địch thủ của vợ chồng họ, chỉ có cách ngấm ngầm đánh lén may ra còn đắc thủ.

Hàn Tiểu Oanh đột nhiên ồ một tiếng, chỉ thấy phía trước cái bóng đang chạy mau tới lại có một bóng người nhỏ thấp lần lên núi, chỉ vì y đi rất chậm, thân hình lại nhỏ nên người kia chưa phát hiện được. Nàng ngưng thần nhìn, thấy cái bóng nhỏ thó ấy là một đứa trẻ con, biết ngay ắt là Quách Tĩnh, vừa mừng vừa sợ, vội vàng chạy xuống định đón nó lên.

Nàng và Quách Tĩnh còn cách nhau không xa, lại là đường xuống núi, nhưng công phu khinh công của Đồng thi Trần Huyền Phong rất mau, trong chớp mắt đã vượt qua một quãng dài. Hàn Tiểu Oanh hơi ngần ngừ: -Mình xuống đó thì một mình gặp phải Đồng thi, quyết không phải là đối thủ của y ...

Nhưng trước mắt thằng nhỏ này nhất định sẽ gặp phải độc thủ của y, chẳng lẽ lại không cứu?

Bèn lập tức gia tăng cước bộ, đồng thời kêu lớn: -Hài tử, chạy mau lên!

Quách Tĩnh thấy nàng, vui mừng kêu lớn, nhưng không biết đại họa đã ngay trước mắt. Trương A Sinh nhiều năm nay đã thầm yêu Hàn Tiểu Oanh, chỉ là không dám để lộ ra, lúc ấy thấy nàng xông vào chỗ nguy hiểm cứu người, trong lòng lo sợ, lập tức phóng mau xuống, chặn đứng ngay trước mặt nàng để nàng cứu Quách Tĩnh chạy trốn.

Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu trên núi không tấn công Mai Siêu Phong nữa, đều chăm chú nhìn động tĩnh ở lưng núi. Mọi người trong tay đều nắm chặt ám khí, chuẩn bị chi viện cho hai người Hàn Trương.

Trong chớp mắt Hàn Tiểu Oanh đã chạy tới trước mặt Quách Tĩnh, quờ một cái nắm được bàn tay bé nhỏ của nó, xoay người chạy mau, nhưng chỉ chạy được hơn một trượng đã thấy trong tay nhẹ hẫng. Quách Tĩnh kêu lên một tiếng hoảng sợ, đã bị Trần Huyền Phong tóm lấy lưng.

Hàn Tiểu Oanh chân trái điểm một cái, kiếm pháp khinh linh, một chiêu Phượng điểm đầu đâm hờ mau vào nách trái địch nhân, kế đó thân hình hơi nghiêng đi, mũi kiếm chớp lên một cái phóng thẳng vào mắt đối phương, vừa độc vừa chuẩn, đúng là chiêu số ảo diệu trong Việt nữ kiếm pháp.

Trần Huyền Phong cấp Quách Tĩnh dưới nách trái, chợt thấy kiếm tới lập tức vươn tay phải ra, khuỷu tay nhè nhẹ hất thanh kiếm ra ngoài một cái, thủ chưởng dùng chiêu Thuận thủy thôi chu trả đòn một chưởng. Hàn Tiểu Oanh trường kiếm xoay một vòng chênh chếch đâm qua. Nào ngờ cánh tay Trần Huyền Phong đột nhiên như dài ra thêm nửa thước. Hàn Tiểu Oanh rõ ràng đã tránh khỏi vẫn bị vỗ một chưởng trúng giữa mi tâm, lập tức ngã lăn xuống đất.

Hai chiêu này qua lại chỉ trong chớp mắt. Trần Huyền Phong hạ thủ không hề lưu tình, kế đó lại vung tay một cái nhằm Thiên linh cái Hàn Tiểu Oanh vỗ xuống. Cửu âm bạch cốt tráo xé gân phá xương, tàn độc vô cùng, đòn này mà chụp xuống thì đầu Hàn Tiểu Oanh nhất định phải bị thủng năm lỗ. Trương A Sinh đứng cách nàng vài bước, mắt thấy thế nguy, sự thể nguy cấp, liền liều mạng nhảy xổ tới đem thân mình che lên đầu Hàn Tiểu Oanh, một trảo ấy của Trần Huyền Phong chụp xuống, soạt một tiếng năm ngón tay đã cắm ngập vào lưng Trương A Sinh.

Trương A Sinh gầm lên, ngọn tiêm đao đâm mạnh vào bụng địch nhân.

Trần Huyền Phong đưa tay gạt mạnh, ngọn tiêm đao của Trương A Sinh bắn tung lên. Trần Huyền Phong thuận tay lại đánh một chưởng, hất Trương A Sinh bay ra.

Chu Thông. Toàn Kim Phát. Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu cả kinh, nhất tề xông mau xuống.

Trần Huyền Phong cao giọng kêu lớn: -Mụ vợ ác, có sao không?

Mai Siêu Phong ôm cứng gốc cây kêu lên thảm thiết: -Đôi mắt ta đã bị

họ đánh mù rồi. Thằng chồng giặc kia, nếu trong bảy đứa cầu tặc này có một đứa chạy thoát thì ta sẽ liều mạng với người đấy.

Trần Huyền Phong kêu lên: -Mụ vợ ác, người yên tâm, một đứa cũng không chạy được. Người.., người có đau không? Cứ đứng đó đừng cử động. Rồi vung tay lại chụp xuống đỉnh đầu Hàn Tiểu Oanh. Hàn Tiểu Oanh một chiêu Lại lư đã cổ lẩn ra vài thước. Trần Huyền Phong chửi Còn muốn trốn à?

Tay trái lại lập tức vỗ xuống.

Trương A Sinh bị trọng thương nằm ngửa dưới đất lúc nửa tỉnh nửa mê thấy Hàn Tiểu Oanh đang nguy cấp bèn dùng hết sức giơ chân phóng vào tay trái của địch nhân. Trần Huyền Phong thuận thế chụp lấy, năm ngón tay lại cắm ngập vào bắp chân dưới của y. Trương A Sinh lật người bay lên hai tay ôm cứng lưng Trần Huyền Phong. Trần Huyền Phong chụp lấy gáy y, vận kinh muốn ném y ra ngoài. Trương A Sinh chỉ sợ địch nhân đã thương Hàn Tiểu Oanh, hai tay cứ ôm cứng không chịu buông. Trần Huyền Phong đập xuống một quyền, bình một cái đánh trúng đỉnh đầu y. Trương A Sinh nhất thời ngất đi, cánh tay cũng buông ra.

Trong lúc ấy. Hàn Tiểu Oanh đã lật người nhảy lên, vung kiếm ra chiêu.

Nàng không dám khinh suất đứng gần, triển khai thân pháp khinh linh, xoay tròn quanh người địch nhân, miệng cứ kêu lên: -Ngũ ca, ngũ ca, anh có sao không?

Nàng xoay được hai vòng thì bọn Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu đã đồng thời phóng tới. Chu Thông và Toàn Kim Phát cũng đã phóng ám khí ra.

Trần Huyền Phong thấy địch nhân thấy người nào cũng võ công cao cường, lấy làm ngạc nhiên, nghĩ thầm: -Trong vùng sa mạc hoang vu này tại sao lại nảy ra mấy người đối đầu vốn không quen biết như thế này nhỉ?

Bèn cao giọng quát lớn: -Mụ vợ ác, bọn người này là ai thế?

Mai Siêu Phong kêu lên: -Là đồng đảng của Phi thiên biến bức em Phi thiên thần long.

Trần Huyền Phong hừ một tiếng, chửi: -Được, bọn cầu tặc còn chưa chết, lại tìm tới đây nộp mạng.

Y nghĩ tới thương thế của vợ, kêu lên: -Mụ vợ ác, vết thương ra sao rồi?

Có quan hệ tới tính mạng không?

Mai Siêu Phong tức giận nói: -Giết mau đi, lão nương không chết được đâu.

Trần Huyền Phong thấy vợ ôm cứng gốc cây, không tới giúp đỡ, biết tuy y thị ngoài miệng nói cứng nhưng nhất định bị thương không nhẹ, trong lòng nóng nảy, chỉ mong liệu lý hết địch nhân cho mau để tới cứu vợ.

Lúc ấy năm người bọn Chu Thông đã vây tròn lấy y, chỉ có Kha Trấn ác đứng ngoài chờ thời cơ ra tay.

Trần Huyền Phong dùng sức ném Quách Tĩnh xuống đất một cái, tay trái thuận thế đánh một quyền tới Toàn Kim Phát. Toàn Kim Phát cả kinh nghĩ thầm Ném thế này thì thằng hài tử kia còn gì tính mệnh, bèn khom người tránh qua phát quyền của địch nhân, thuận tay đón lấy Quách Tĩnh, lộn người một cái nhảy ra hơn một trượng, chiêu Linh miêu bộc thủ ấy đã tránh được địch lại cứu được người, thật vừa nhanh vừa khéo. Trần Huyền Phong cũng ngấm ngầm khen ngợi.

Gã Đồng thi này tính tình tàn nhẫn, địch nhân càng mạnh y càng muốn họ phải chết thê thảm, huống chi địch nhân đã đả thương vợ y thì còn tệ hơn là đả thương y. Hắc Phong song sát đã sắp luyện thành Cửu âm bạch cốt trảo và Tội tâm chưởng đánh nát nội tạng người ta, lúc ấy hỏa hầu đã được tám chín phần, y đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, tay trái dùng chưởng, tay phải dùng trảo, liên miên đánh tới chỗ yếu hại trên người địch nhân.

Giang Nam ngũ quái biết hôm nay đã tới lúc sống chết trước mắt, đâu dám có chút nào sơ sót, lập tức hết sức chống cự, không ai dám tới quá gần, vòng vây càng đánh càng rộng ra. Đánh đến lúc hăng. Hàn Bảo Câu dũng mãnh sấn lên, dùng Địa đường tiên pháp lăn tròn dưới đất xông vào, chuyên tấn công vào hạ bàn đối phương, cứ lăn lông lốc dưới đất tấn công không ngớt. Trần Huyền Phong quả nhiên phân tâm, búng một tiếng, hậu tâm đã bị đòn gánh của Nam Hy Nhân đánh trúng. Đồng thi đau quá kêu lên be be, tay phải chụp mạnh vào Nam Hy Nhân một trảo.

Nam Hy Nhân chiếc đòn gánh chưa kịp rút lại thì tay trảo của đối phương đã tới, lập tức dùng nửa chiêu Thiết bản kiều, nửa người trên ngã mau về phía sau, chột thấy khớp xương trên tay Trần Huyền Phong rắc rắc kêu lên một tiếng, cánh tay đột nhiên dài thêm vài tấc, một bàn tay to đã gần chạm vào mặt mình.

Cao thủ so tài trong việc tiến lui tránh né đều không sai một ly, rõ ràng đã nhìn thấy tay y vươn ra hết tầm, lúc ấy lại đột nhiên dài thêm ra, làm sao có thể tránh kịp? Lập tức bị y đánh một chưởng trúng giữa mặt, năm ngón tay chuẩn bị cắm vào óc.

Nam Hy Nhân lúc nguy cấp tay phải vung mau, dùng Cầm nã thủ ngoặc lấy cổ tay Trần Huyền Phong kéo qua bên trái, đúng vào lúc ấy Chu Thông đã nhảy xổ tới lưng Đồng thi, tay trái như sắt xiết chặt cổ y. Chiêu này toàn bộ phần ngực của mình đều giao cho địch nhân, nhưng y thấy nghĩa đệ tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc, nên bất kể tới việc phạm vào điều đại kỵ của người học võ, cứu người là chuyện gấp.

Đang lúc đôi bên liều mạng với nhau, trên không chột vang bên một tiếng sét, mây đen che kín vàng trắng, trên núi hoang xòe bàn tay ra

không nhìn thấy ngón, kể đó mưa lớn rào rào đổ xuống. Chỉ nghe hai tiếng lách cách, kể đó là một tiếng hự. Trần Huyền Phong dùng sức đón sức đã đánh gãy vai trái Nam Hy Nhân, đồng thời khuỷu tay trái đã đánh vào ngực Chu Thông. Chu Thông chỉ thấy trước ngực đau buốt, không tự chủ được buông cánh tay đang xiết cổ hòng đối phương ra, người bị hất tung về phía sau. Trần Huyền Phong cũng cảm thấy chỗ cổ bị y xiết thở rất khó khăn, bèn nhảy qua một bên, đứng thở dốc.

Hàn Bảo Câu trong bóng đêm kêu lớn: -Mọi người lui ra! Thất muội, cô có bị gì không?

Hàn Tiểu Oanh nói: -Đừng lên tiếng? Nói xong, bước vài bước qua một bên.

Kha Trấn ác lạnh nghe tiếng động tĩnh của mọi người, trong lòng kỳ quái, vội hỏi: -Nhị đệ, người có bị sao không?

Toàn Kim Phát nói: -Bây giờ đang tối đen, chẳng ai nhìn thấy ai cả.

Kha Trấn ác cả mừng kêu lên: -Trời giúp ta rồi!

Trong Giang Nam thất quái đã có ba người bị trọng thương, vốn đã là thất bại nhưng lúc ấy đột nhiên mây đen phủ kín bầu trời, mưa lớn ào ào đổ xuống.

Mọi người điều tức ngưng khí, không ai dám động thủ trước. Kha Trấn ác tai cực thính, trong tiếng mưa rơi vẫn có thể nhận rõ tiếng người thở dốc cách tám chín bước hoàn toàn không phải là bọn anh em của mình, lập tức hai tay cùng giang ra, sáu ngọn độc lăng đánh vào chỗ ấy.

Trần Huyền Phong vừa thấy kinh phong rít lên, ám khí đã tới trước mắt, vội vàng nhảy lên. Y võ công đã được chân truyền, lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc như thế vẫn có thể tránh hết sáu ngọn độc lăng, lúc ấy cũng nhận rõ được phương hướng của địch nhân. Y không nói tiếng nào, đột nhiên vọt lên, song trào khua tròn trước mặt một thước, nhảy xổ vào Kha Trấn ác. Kha Trấn ác nghe tiếng gió tránh qua một bên, đánh trả một trượng, ban ngày hay ban đêm đối với y cũng không có gì khác nhau, nhưng Trần Huyền Phong không nhìn thấy gì, võ công chỉ có thể dùng được một phần. Hai người lập tức đánh nhau không gỡ ra được. Trần Huyền Phong đấu được mười mấy chiêu, trong màn đêm tối đen tựa hồ bốn phương tám hướng đều có địch nhân xông vào, quyền cước của mình phát ra có đánh trúng địch nhân hay không thì không hề nắm chắc, trong chớp mắt cảm thấy như đang trong giấc mộng dữ.

Hàn Bảo Câu và Hàn Tiểu Oanh. Toàn Kim Phát ba người mò mẫm đi cứu ba người bị thương, tuy biết rõ đại ca tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc nhưng trong màn đêm tối đen quả thật không sao tới giúp, chỉ biết lo lắng trong lòng. Trong tiếng mưa rơi rào rào, chỉ nghe chưởng thanh của Trần Huyền Phong vù vù, tiếng thiết trượng của Kha Trấn ác ào ào hai người đánh nhau không đầy hai ba mươi chiêu nhưng mọi người

đứng ngoài vô cùng khẩn trương thấy như đã qua mấy giờ. Đột nhiên nghe bùng bùng hai tiếng. Trần Huyền Phong điên cuồng kêu lên mấy tiếng quái dị, rõ ràng đã bị trúng liên tiếp hai trượng. Mọi người đang mừng thầm đột nhiên ánh chớp lóe sáng soi rõ toàn bộ khu núi.

Toàn Kim Phát vội kêu lên: -Đại ca coi chừng?

Trần Huyền Phong đã nhân lúc có ánh sáng lóe lên lách người cất bước vận khí lên vai, bùng một tiếng vai trái thẳng thần đón tiếp một trượng của đối phương, tay trái khua một cái đã chụp cứng ngọn thiết trượng, tay phải vươn ra, tuy ánh chớp đã tắt nhưng tay phải của y đã đánh tới trước ngực Kha Trấn ác.

Kha Trấn ác cả kinh, bỏ trượng nhảy lui lại. Trần Huyền Phong một đòn đắc thủ, đời nào chịu bỏ qua cơ hội, một trảo vừa rồi đã xé rách áo trước ngực đối phương, lập tức biến trảo thành quyền, thân hình bất động, tay phải đột nhiên dài ra, ngầm vận nội công, một quyền đánh thẳng vào ngực Kha Trấn ác, vừa cảm thấy Kha Trấn ác nhảy ra, liền vùng tay trái lên, ngọn thiết trượng như thương sắt phóng thẳng vào người y. Mấy đòn tấn công liên hoàn ấy chiêu nào cũng là tuyệt kỹ bình sinh của y, bất giác vô cùng đắc ý ngẩng mặt lên trời hú lớn. Đúng lúc ấy tiếng sét lại nổ vang.

Trong tiếng sét ánh chớp lại lóe lên. Hàn Bảo Câu vừa thấy thiết trượng bay thẳng vào đại ca mà Kha Trấn ác vẫn như không biết, vô cùng hoảng sợ ngọn Kim long tiên bay ra cuốn lấy ngọn thiết trượng.

Trần Huyền Phong kêu lên: -Bây giờ ta sẽ lấy cái mạng chó của thằng lùn nhà ngươi!

Rồi nhấc chân phóng qua y, đột nhiên thấy chân vướng một cái như là thân người, khom người xuống mò một cái thấy người ấy vừa nhỏ vừa nhẹ; chính là Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh kêu lớn: -Buông ta ra!

Trần Huyền Phong hừ một tiếng, lúc ấy ánh chớp lại lóe lên. Quách Tĩnh chỉ thấy người túm mình sắc mặt vàng sẫm, hai mắt lóe hung quang vô cùng dữ tợn, qua cơn hoảng sợ lại thuận tay rút ngọn chủy thủ trong lưng ra đâm vào y, nhát kiếm ấy đâm ngập vào rốn Trần Huyền Phong, ngọn chủy thủ dài tám tấc ngập tới tận cán.

Trần Huyền Phong điên cuồng kêu lên một tiếng ngã vật về phía sau. Công phu hoành luyện của y thì luyện môn đứng giữa rốn, đừng nói là thanh chủy thủ sắc bén vô cùng, chỉ cần đao kiếm tầm thường đâm trúng vào luyện môn cũng phải chết ngay lập tức. Lúc đối phó với cao thủ, y bảo vệ luyện môn rất kín đáo, quyết không để quyền cước binh khí của đối phương chạm vào bụng dưới, nhưng lúc ấy chụp một đứa trẻ con, không hề có ý đề phòng, huống chi trước đó đã túm lấy nó, biết nó hoàn toàn không biết võ công, không hề biết đạo lý Kẻ bơi giỏi chết

đuổi, đất bằng làm lật xe. Trần Huyền Phong võ công rất cao cường lại chết dưới tay một đứa trẻ con hoàn toàn không biết võ công.

Quách Tĩnh một nhát chuỷ thủ đâm ngã người ta đã hoảng sợ tới mức lục thần vô chủ, điếng người đứng ngẩn ra một bên, mở miệng định khóc nhưng khóc không ra tiếng.

Mai Siêu Phong nghe tiếng gào thảm của chồng, vợ chồng tình sâu, từ đỉnh núi xông mau xuống, hụt chân lộn đi mấy vòng. Y thị rơi xuống cạnh chồng, kêu lên: -Thằng chồng giặc, người..., người sao rồi?

Trần Huyền Phong yếu ớt đáp: -Không xong rồi, mụ..., mụ vợ ác..., chạy mau đi.

Mai Siêu Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói: -Ta sẽ trả thù cho người!

Trần Huyền Phong nói: -Bộ kinh ấy ...ấy..., đốt đi cho ta, còn bí quyết ở bụng ta ...

Hơi thở không tiếp nối được nữa, chết ngay đương trường.

Mai Siêu Phong trong lòng đau xót, lập tức vươn tay mò vào ngực y tìm bộ Cửu âm chân kinh.

Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong là sư huynh sư muội đồng môn, hai người đều là đệ tử của Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dục Sư ngoài Đông Hải. Hoàng Dục Sư võ công tự thành một phái, luận về công lực, chiêu số quả không kém gì phái Toàn Chân đứng đầu võ học trong thiên hạ và họ Đoàn oai trấn phương Nam. Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong học nghệ chưa thành nhưng ngầm tư thông với nhau, biết là nếu bị sư phụ phát hiện thì không những không giữ được tính mạng mà trước khi chết còn phải chịu hình phạt rất thảm khốc, hai người lén bàn bạc với nhau, càng nghĩ càng sợ, cuối cùng chọn một đêm tối trời lặng gió cưỡi thuyền nhỏ lén trốn tới Hoành đảo phía Đông rồi chuyển vào Ninh Ba Chiết Giang.

Trần Huyền Phong lúc chạy trốn biết võ công của mình trên giang hồ thì phòng thân có thừa nhưng thành danh thì không đủ, nên một là không làm, hai là làm thì không thôi, bèn lén vào mật thất của sư phụ lấy trộm nửa bộ Cửu âm chân kinh mà Hoàng Dục Sư quý báu nhất trốn đi. Hoàng Dục Sư đương nhiên rất tức giận nhưng vì lúc ấy đã lập lời thề không rời khỏi đảo Đào Hoa một bước, tâm nguyện chưa thỏa, không thể trái lời thề rời đảo đuổi bắt nên sau lúc quát tháo như sấm sét lại trút giận lên đầu kẻ khác, đánh gãy hết chân tất cả đám đệ tử còn lại, trục xuất tất cả ra khỏi đảo Đào Hoa, một mình đóng cửa tức giận.

Hắc Phong song sát lần ấy làm liên lụy tất cả các đồng môn phải chịu tai họa oan ức, nhưng vẫn theo bí truyền trong bộ Cửu âm chân kinh luyện tập, cuối cùng luyện thành một thân công phu ít thấy trong võ lâm. Bộ Cửu âm chân kinh này vốn ghi chép những võ học chính phái thượng thừa của Đạo gia, nhưng vợ chồng Trần Mai chỉ trộm được nửa

bộ dưới, không học được tâm pháp nội công thượng thừa của nửa bộ trên mà đảo Đào Hoa của Hoàng Dược Sư lại là một chi phái tự mình sáng lập trong võ học, khác hẳn công phu nội công của Đạo gia.

Hắc Phong song sát tính tình tàn nhẫn, chỉ hiểu được một nửa cũng đã thỏa mãn, học bữa tập ầu, toàn luyện những võ công âm độc.

Hôm ấy vợ chồng Trần Mai luyện Cửu âm bạch cốt trảo trên núi hoang, đem chín cái đầu lâu chất thành đống vừa khéo đụng phải anh em Kha. Thấy vợ chồng y tàn hại người vô cớ bèn ra mặt can thiệp, đôi bên động thủ. Phi thiên thần long Kha Tịch Tà chết dưới chưởng của Trần Huyền Phong. May mà lúc ấy Cửu âm bạch cốt trảo của hai người Trần Mai còn chưa luyện thành nên Kha Trấn ác mới chạy thoát được, nhưng đôi mắt đã bị họ đánh mù.

Hai vợ chồng Trần Mai vừa luyện được thần công, qua lại giang hồ không có địch thủ, loại võ sư tầm thường cố nhiên là thấy mặt bỏ chạy, nhưng ngay các nhân vật anh hùng thành danh chết dưới tay vợ chồng họ cũng không biết bao nhiêu mà kể, nên hai vợ chồng được cái ngoại hiệu là Hắc Phong song sát. Họ thấy sư phụ không xuất hiện lại càng hoành hành không sợ sệt gì, đến khi bị mấy chục cao thủ trong võ lâm liên thủ tấn công, hai vợ chồng đều bị trọng thương, lúc ấy mới im hơi náu tiếng ẩn cư. Nhiều năm qua trong võ lâm không nghe thấy tin tức gì của họ, chỉ cho rằng hai người đã bị trọng thương mà chết, nào ngờ họ ẩn náu ở vùng sa mạc xa xôi phía Bắc, ngấm ngấm rèn luyện võ công âm độc.

Công phu Cửu âm bạch cốt trảo và Tội tâm chưởng đều được ghi chép trong Cửu âm chân kinh. Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong tuy là vợ chồng nhưng y đối với vợ thủy chung vẫn không cho xem nguyên bản chân kinh, chỉ khi mình tham ngộ luyện thành rồi mới truyền thụ lại cho vợ. Cho dù Mai Siêu Phong năn nỉ ỉ ôi thế nào y cũng bất kể, nói: -Bộ chân kinh này có hai phần thượng hạ, ta chỉ trộm có quyền hạ, tất cả việc rèn căn cơ, tu chân nguyên đều nằm trong quyền thượng. Nếu ta đưa nàng xem, nàng lại nóng lòng muốn luyện tất cả những công phu ghi chép trong đó thì nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng. Võ công ghi trong kinh tuy nhiều nhưng chỉ có phối hợp được với công phu võ học căn bản của chúng ta mới có thể luyện được.

Mai Siêu Phong nghe thấy có lý, vả lại biết rõ chồng đối với mình vô cùng chân thành, tuy bình nhật nói chuyện cứ chửi bừa nhau là Thăng chồng giặc.

Mụ vợ ác, nhưng thật ra tình nghĩa thâm thiết, vì thế cũng không nói tới chuyện ấy nữa.

❏

Mai Siêu Phong lúc ấy thấy chồng sắp chết mới hỏi tới chuyện đó,

nhưng y đã đứt hơi, chỉ nói được nửa câu. Y thị sờ lên ngực chồng không thấy gì chột sừng sót, đang mò mẫm tìm lại thì bọn Hàn Bảo Câu. Hàn Tiểu Oanh. Toàn Kim Phát đã nhân lúc mây đen hơi tan, có thể nhìn thấy đối phương đã ủa vào tấn công.

Mai Siêu Phong hai mắt đã mù, đầu óc hôn mê, rõ ràng chất độc trên ám khí đã phát tác, y thị và chồng luyện Cửu âm bạch cốt thảo hơn mười năm nay đều liên tục uống một lượng nhỏ thạch tín rồi vận công đẩy ra, lấy cách thức bất đắc dĩ ngu xuẩn ấy để gượng gạo tăng thêm nội lực ngoại công, cơ thể nhờ vậy tự nhiên cũng có khả năng đề kháng chất độc, nếu không thì bị trúng độc lạng của Phi thiên biến bức Kha Trấn ác làm sao có thể kéo dài tính mạng này giờ không chết? Lúc ấy bèn triển khai Cầm nã thủ, lúc kẻ địch vào sát thì hung dữ phản kích. Giang Nam tam quái không những không thể làm gì được đối phương mà còn liên tiếp gặp nguy hiểm.

Hàn Bảo Câu sốt ruột nhảy dựng lên, nghĩ thầm Bọn mình ba người hợp lực giao đấu với mụ ác bà trọng thương mù mắt mà vẫn không thể đắc thủ thì oai danh của Giang Nam thất quá mất sạch. Tiên pháp lập tức thay đổi, roạt roạt roạt ba roi liên hoàn hên tiếp đánh vào hậu tâm Mai Siêu Phong. Hàn Tiểu Oanh thấy cước bộ của địch nhân loạng choạng, dần dần không còn chi trì được, bèn phóng mau kiếm tới. Toàn Kim Phát cũng sấn vào tấn công ráo riết.

Đã thấy có thể đắc thủ, đột nhiên cuồng phong nổi lên, mây đen càng dày, ba người trước mắt lập tức chỉ còn thấy một màn đen tối sẫm. Cát đá bị gió cuộn lên, từ trên không rơi xuống rào rào.

Bọn Hàn Bảo Câu đều nhảy ra ngoài nằm phục xuống đất, qua hồi lâu, trận cuồng phong ấy hơi giảm, mưa cũng ngớt dần, sau lớp mây đen bóng trắng dần dần nhô ra. Hàn Bảo Câu đứng dậy bất giác kêu lên một tiếng, không những không thấy Mai Siêu Phong đâu mà cả xác Trần Huyền Phong cũng không còn ở đó, chỉ thấy Kha Trấn ác. Chu Thông. Nam Hy Nhân. Trương A Sinh bốn người nằm dưới đất. Quách Tĩnh thì từ từ thò đầu lên phía sau tảng đá, quần áo mọi người đều ướt sũng nước mưa.

Ba người bọn Toàn Kim Phát vội tới giúp đỡ bốn anh em bị thương. Nam Hy Nhân tay bị gãy xương, may là không bị nội thương. Kha Trấn ác và Chu Thông nội công thâm hậu, tuy trúng chưởng của Đồng thi nhưng lấy sức chống sức, nội tạng cũng chưa bị tổn thương nặng, chỉ có Trương A Sinh liên tiếp trường hai chiêu Cửu âm bạch cốt trảo, trên đầu lại bị đánh mạnh một quyền, tuy đã tỉnh lại nhưng tính mạng vẫn còn nguy hiểm.

Giang Nam lục quái thấy y hơi thờ thoi thóp, vết thương không thể cứu được, người nào cũng vô cùng đau đớn. Hàn Tiểu Oanh càng lòng đau như dao cắt Ngũ ca đối với mình có tình nghĩa sâu nặng như thế, trong

lòng làm sao không biết, chỉ là nàng tính tình hào mại, dốc đồng học võ, lạt lẽo về chuyện tình ái. Trương A Sinh lại suốt ngày cười hì hì hà hà, nên giữa hai người trước nay chưa từng bộc lộ tình ý, nghĩ tới y vì cứu mạng mình mà đem thân hứng chịu tay trảo của địch nhân, bất giác vừa cảm động vừa đau xót, ôm chặt Trương A Sinh khóc lớn.

Trương A Sinh gương mặt to béo bình thường hay cười, lúc ấy vẫn hơi có vẻ cười cợt, đưa bàn tay đồ tể to như cái quạt ra nhẹ nhẹ vỗ lên đầu Hàn Tiểu Oanh, an ủi. Đừng khóc, đừng khóc, ta khỏe lắm. Hàn Tiểu Oanh khóc nói: -Ngũ ca. Em làm vợ anh được không?

Trương A Sinh hì hì cười hai tiếng, vết thương nhói lên, thần trí dần dần hôn mê.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Ngũ ca, anh yên tâm. em đã là người của Trương gia rồi, đời này kiếp này quyết không lấy ai khác. Anh chết rồi. em sẽ vĩnh viễn thủ tiết.

Trương A Sinh lại cười hai tiếng, hạ giọng nói: -Thất muội, trước nay ta đối xử với nàng không tốt. Ta.., ta cũng không xứng với nàng.

Hàn Tiểu Oanh khóc nói: -Anh đối xử với em rất tốt rất tốt em biết mà!

Chu Thông ứa nước mắt, nhìn Quách Tĩnh nói: -Người tới đây là muốn theo bọn ta học võ phải không?

Quách Tĩnh nói: -Phải.

Chu Thông nói: -Vậy từ nay về sau người phải nghe lời bọn ta.

Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ. Chu Thông hắng giọng nói: -Bây anh em chúng ta đều là sư phụ của người, hiện tại vị Ngũ sư phụ kia của người đã sắp quy thiên rồi, người hãy dập đầu bái sư đi.

Quách Tĩnh cũng không biết quy thiên là gì, nghe Chu Thông nói thế lập tức nằm phục xuống đất bình bình bình ba tiếng không những dập đầu về phía Trương A Sinh.

Trương A Sinh cười thầm một tiếng, nói: -Được rồi?

Rồi gắng nhịn đau, nói: -Hào hài tử, ta không thể dạy võ công cho người rồi ...Ờ, thật ra người có học được võ công của ta cũng vô dụng. Ta đầu óc ngu xuẩn, học võ thì lười biếng, chỉ cậy mấy phần sức lực nếu năm xưa chịu khó hơn thì hôm nay đã không đến nỗi phải chết ở đây ...

Nói tới đó hai mắt trợn ngược, sắc mặt trắng bệch, hít vào một hơi, nói:

-Người thiên tư cũng không tốt lắm, phải ngàn vạn lần chăm chỉ.

Lúc nào thấy lười biếng thì hãy nhớ lại tình hình Ngũ sư phụ bây giờ. Y muốn nói thêm nữa, nhưng hơi thở chỉ còn như sợi tơ.

Hàn Tiểu Oanh kề tai vào miệng, chỉ nghe y nói: -Dạy thằng nhỏ cho tốt, đừng để thua.., lão đạo sĩ xấu xa ...

Hàn Tiểu Oanh nói: -Anh yên tâm. Giang Nam thất quái chúng ta nhất

định không thua.

Trương A Sinh cười ngu ngơ mấy tiếng rồi nhắm mắt tắt hơi.

Lục quái nằm phục xuống đất khóc âm lên. Bảy người bọn họ kết nghĩa kim lan, vốn đã tình như ruột thịt. Trong mấy năm nay truy tầm tung tích mẹ con Quách Tĩnh ra tới tận sa mạc lại càng không ngày nào không ở bên nhau, đột nhiên một người bị thương dưới tay địch thủ, chết thảm nơi quê người, làm sao không đau xót? Sáu người khóc lớn một trận, mới đào một huyệt mộ trên núi hoang chôn Trương A Sinh.

Lúc họ dựng một tảng đá lớn làm bia để ghi nhớ xong, trời đã sáng rõ. Toàn Kim Phát và Hàn Bảo Câu xuống núi tra xét từng tích Mai Siêu Phong. Nhưng sau cơn mưa to gió lớn, dấu chân trên cát đã không còn nhận ra được, không biết y thị chạy đi đâu. Hai người đuổi theo vài dặm, thấy trên sa mạc cho dù tìm được dấu vết vẫn không thể có manh mối, đành trở về núi nói lại.

Chu Thông nói: -Ở giữa sa mạc thế này, chắc mù mù.., mù ác bà ấy cũng không chạy xa được đâu. Y thị bị trúng độc lạng của đại ca, bây giờ có quá nửa là đã bị chất độc phát tác chết rồi. Cứ đưa thằng nhỏ này về trước, chúng ta ai bị thương thì rịt thuốc dưỡng thương, rồi Tam đệ. Lục đệ. Thất muội ba người các người sẽ truy tìm sau.

Những người kia đều gật đầu khen phải, gạt lệ chia tay với nắm mồ của Trương A Sinh.

Chu Thông thấy thế tới của y thị hung dữ. ngọn quạt sắt bèn điểm mau vào huyệt Khúc trì ở khuỷu tay phải y thị. Nào ngờ muội Thiết thi này không thêm đếm Xửu gị tới. tay trảo vẫn chụp thẳng ra. Hàn Tiểu Oanh một chiêu Bạch lộ hoành giang vung kiếm chém ngang cánh tay đối phương. Mai Siêu Phong cổ tay lật lại chụp lên thanh kiếm. xem ra tay y thị không sợ binh khí. Hàn Tiểu Oanh cả kinh. vội vàng thu kiếm lui lại. Chỉ nghe chát một tiếng. ngọn quạt sắt của Chu Thông đã điểm trúng huyệt Khúc trì của Mai Siêu Phong. Đó là yếu huyệt trên thân thể con người. bị điểm trúng thì cả cánh tay sẽ lập tức tê dại không còn linh hoạt. không co duỗi được Chu Thông đang mừng rỡ chợt thấy cánh tay địch nhân đột nhiên dài thêm ra. thủ trảo đã chụp tới đỉnh đầu y. Chu Thông nhờ thân pháp hình hoạt. giữa lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc lắt người một cái thoát khỏi cái chụp ấy, kinh nghi nghĩ thầm Chẳng lẽ trên người y thị không có huyệt đạo?

Lúc ấy Hàn Bảo Câu đã nhặt ngọn Kim long tiên dưới đất lên. sáu người vây quanh Mai Siêu Phong. binh khí cùng đánh tới. Mai Siêu Phong không hề sợ hãi. một đôi nhục chưởng so ra còn lợi hại hơn binh khí của lục quái. Song trảo của y thị như móc sắt. không chụp giữ binh khí thì vồ vào người đối phương.

Giang Nam lục quái nghĩ tới năm lỗ thủng trên mớ đầu lâu. ai cũng thầm run sợ.

Lại có một việc đáng sợ là ngoại hiệu của Thiết thi có một chữ thiết không phải là chuyện ngẫu nhiên. toàn thân quả thật như đúc bằng đồng sắt. Lưng y thị bị Toàn Kim Phát đánh trúng hai quả cân nhưng dường như chưa hề bị tổn thương. mới biết công phu hoành luyện của y thị đã đạt tới cảnh giới thượng thừa. Chỉ thấy y thị ngoài tiêm đao của Trương A Sinh. trường kiếm của Hàn Tiểu Oanh thì còn không dám để đâm trúng người. chứ đối với những binh khí khác thì không sợ sệt gì lắm. cứ hung dữ lẫn xả vào tấn công.

Đánh đến lúc hăng. Toàn Kim Phát né tránh hơi chậm. đầu vai trái bị chụp trúng một trào. Ngũ quái cả kinh. sấn vào đánh gấp. Mai Siêu Phong giằng tay một cái. Toàn Kim Phát cánh tay cả áo lẫn thịt đã bị y thị cào rách một mảng rơi xuống đất.

Chu Thông nghĩ thầm “Người có công phu hoành luyện, trên thân thể ắt có một luyện môn không luyện cứng được, chỗ ấy vô cùng mềm mại, bị đánh trúng là chết ngay. Không biết luyện môn của mục ác bà này là ở chỗ nào?” Y vọt lên hạ xuống. Thiết phiến chớp lên liên tiếp đánh vào hai huyệt Bách hội trên đỉnh đầu và Liêm tuyền ở cổ họng địch nhân. kế đó lại điểm vào huyệt Thần khuyết ở bụng dưới và Trung khu ở hậu tâm y thị. trong chớp mắt liên tiếp thủ qua hơn mười huyệt. định thăm dò xem mục ta đặc biệt bảo vệ kín đáo khu vực nào trên thân thể để biết chỗ luyện môn.

Mai Siêu Phong hiểu ý y. quát “Con ma đói kia. công phu của bà cô ngươi đã thành đại hành gia. toàn thân không có luyện môn đâu”. rồi vung tay một cái chụp cứng cổ tay y. Chu Thông cả kinh. may là y suy nghĩ mau lẹ. thủ pháp lanh lợi. không chờ ngón tay của y thị cắm lút vào thịt đã lật bàn tay lại nhét cán quạt vào chưởng tâm y thị. kêu lên Trên quạt có độc đấy!. Mai Siêu Phong đột nhiên thấy trong tay xuất hiện một vật cứng. vừa ngăn người ra. Chu Thông đã giật tay ra được. Mai Siêu Phong cũng sợ trên cán quạt có độc thật. lập tức ném xuống đất.

Chu Thông nhảy ra mấy bước giơ tay lên nhìn. chỉ thấy mu bàn tay có năm vết máu bầm. bất giác toát mồ hôi lạnh. thấy đánh nhau đã lâu không hạ được đối phương mà bên mình đã có ba người bị thủ trào của y thị chụp trúng. đến lúc chòng y thị là Đồng thi tới thì bảy anh em mình chắc chắn phải bỏ xác trên núi hoang này. chợt thấy Trương A Sinh. Hàn Bảo Câu. Toàn Kim Phát đều đã thờ hồng học. trán đổ mồ hôi. Chỉ có Nam Hy Nhân công lực hơi cao hơn. Hàn Tiểu Oanh thân hình nhanh nhẹ thì chưa thấy tỏ vẻ mệt mỏi. nhưng địch nhân lại càng đánh càng mạnh. liếc mắt thấy ánh trăng xanh xao vừa nhô ra khỏi đám mây đen chiếu xuống ba đồng đầu lâu. bất giác trong lòng lạnh buốt. lúc nguy cấp chợt nảy ý khôn. bèn phóng tới trước hẻm đất chỗ Kha Trấn ác núp. Cao giọng quát lớn “Mọi người chạy mau!” Ngũ quái hiểu ý, vừa đánh vừa lùi.

Mai Siêu Phong cười nhạt nói Bọn con hoang ở đâu nảy ra tới đây ám toán lão nương. bây giờ muốn chạy trốn thì đã muộn rồi. rồi sải chân đuổi theo. Nam Hy Nhân. Toàn Kim Phát. Hàn Tiểu Oanh ba người hết sức chống lại. Chu Thông. Trương A Sinh. Hàn Bảo Câu ba người khom lưng hợp sức. bình một tiếng ném phiến đá qua một bên.

Đúng lúc ấy. tay trái Mai Siêu Phong đã chụp cứng chiếc đòn gánh của Nam Hy Nhân. tay phải vung ra Xửu thẳng vào hai mắt y. Chu Thông quát lớn một tiếng Xuống mau đi!. ngón tay chỉ ra một cái hai mắt nhìn lên trời. tay trái giơ cao vẫy vẫy liên tiếp. tựa hồ gọi đồng bạn trên cao nhảy xuống giáp kích.

Mai Siêu Phong cả kinh. bất giác ngoảnh nhìn một cái. chỉ thấy mây đen đầy trời che mất nửa vầng trăng. chứ đâu có người nào?

Chu Thông kêu lên “Bảy bước phía trước”. Kha Trấn ác hai tay cùng vung ra. sáu ngọn độc lăng chia ra ba lộ thượng trung hạ bắn mau tới vị trí bảy bước phía trước. Trong tiếng quát tháo. Kha Trấn ác dưới hàm nhảy vọt ra.

Giang Nam thất quái bốn phía cùng xông vào. Mai Siêu Phong gào thảm một tiếng. hai mắt đã bị hai ngọn độc lăng đồng thời đánh trúng. bốn ngọn còn lại thì trượt. cũng nhờ y thị ứng biến mau lẹ. thiết lăng vừa chạm vào mắt. đầu đã lập tức ngửa về phía sau làm giảm sức mạnh. thiết đặng mới không cắm vào óc.

nhưng trước mắt đã tối sầm lại không nhìn thấy gì nữa.

Mai Siêu Phong lửa giận đầy lòng. song chưởng cùng vung ra. Kha Trấn ác đã lách qua một bên. chỉ nghe bình bình hai tiếng. song chưởng của y thị đã đánh vào một tảng đá. Y thị giận dữ như điên cuồng. cước phải phóng mau ra đá trúng phiến đá. phiến đá ấy lập tức bay tung lên. Thất quái bên cạnh thấy thế ai cũng hoảng sợ. nhất thời không dám xông vào tấn công.

Mai Siêu Phong hai mắt đã mù. không nhìn thấy gì bèn triển khai thân pháp. vồ chụp túi bụi. Chu Thông liên tiếp xua tay ra hiệu cho các huynh đệ tránh ra. chỉ thấy y thị thế như cộp điên. dáng như ma quỷ. chụp tới thì cây cối gãy đổ. đá ra thì cát đá bay tung. Nhưng thất quái nín thở ngưng khí tránh ra xa xa. đời nào để bị y thị đánh trúng? Qua một lúc Mai Siêu Phong thấy hai mắt dần dần tê dại. Biết là đã trúng phải ám khí tẩm độc, bèn cao giọng gầm lên: -Các người là ai? Mau nói ra đi? Lão nương chết cũng phải minh bạch!.

Chu Thông xua xua tay ra hiệu cho Kha Trấn ác bảo y không nên lên tiếng, cứ để y thị bị độc phát mà chết. nhưng vừa xua tay hai cái lại sực nhớ ra rằng đại ca cũng mù. làm sao thấy được thủ thế của mình.

Chỉ nghe Kha Trấn ác cười gằn nói Mai Siêu Phong “Người có nhớ Phi thiên thần long Kha Tịch Tà, Phi thiên biến bức Kha Trấn ác không?” Mai

Siêu Phong ngẩng đầu lên trời cười lớn. kêu lên “Hảo tiểu tử ngươi còn chưa chết à? Ngươi báo thù cho Phi thiên thần long phải không?”. Kha Trấn ác nói “Không sai! Ngươi cũng chưa chết, như vậy càng tốt.” Mai Siêu Phong thở dài một tiếng, im lặng không nói.

Thất quái ngưng thần đề phòng. lúc ấy gió lạnh thấu xương. ánh trăng đã bị mây đen che khuất quá nửa. ánh sáng mờ mờ. mọi người đều cảm thấy âm khí dày đặc. Chỉ thấy Mai Siêu Phong hai tay hơi xòe ra buông rủ xuống theo thân hình. trên mười móng tay chớp lên ánh sáng màu tro xám. Y thị toàn thân như một pho tượng đá không hề động đậy. gió mạnh từ phía sau y thị thổi tới. khiến mái tóc của y thị bay lên trước trán. Lúc ấy Hàn Tiểu Oanh đang đứng đối diện với y thị. nhìn thấy từ hai hố mắt của y thị có hai dòng máu tươi chảy ròng ròng xuống cằm.

Đột nhiên Chu Thông. Toàn Kim Phát đồng thanh kêu lớn Đại ca coi chừng?. Tiếng kêu chưa dứt. Kha Trấn ác đã cảm thấy một luồng kinh phong đánh thẳng vào bụng. bèn chống mạnh ngọn thiết trượng xuống đất. thân hình tung lên đáp xuống ngọn cây. Mai Siêu Phong đánh trượt một đòn. chụp tuôn gốc cây phía sau Kha Trấn ác. mười ngón tay cả móng cắm ngập vào thân cây.

Lục quái sợ xanh mặt. Kha Trấn ác mà chỉ nhảy lên chậm một chút để mười ngón tay ấy cắm vào người thì còn gì tính mạng?

Mai Siêu Phong một đòn không trúng. đột nhiên hú lên một tiếng rùng rợn. thanh âm không lớn nhưng trung khí sung mãn. vang ra rất xa.

Chu Thông chợt nghĩ ngay “Không xong. đây là y thị gọi chồng là Đồng thi tới cứu”. vội kêu lên “Kết thúc y thị đi! “. Rồi vận khí vào tay dùng thủ pháp rất nặng vỗ vào hậu tâm y thị.

Trương A Sinh hai tay nhắc một khối đá lớn. dùng sức đập xuống đầu y thị.

Mai Siêu Phong hai mắt vừa mù. chưa thể nghe tiếng xét hình như Kha Trấn ác. nhưng lúc tảng đá lớn giáng xuống thì tiếng gió rất lớn. vẫn có thể nghe biết.

thân hình xoay qua một bên. nhưng một chưởng ấy của Chu Thông thủy chung vẫn chưa đẩy ra. hự một tiếng. hậu tâm lập tức trúng chưởng. Biết là công phu hoành luyện của y thị rất lợi hại. nhưng Diệu thủ thư sinh đâu phải hạng tầm thường. một chưởng ấy cũng khiến y thị đau thấu tim gan.

Chu Thông một chưởng đắc thủ. chưởng thứ hai lại đánh tới. Mai Siêu Phong tay trào bên phải ngoặc lại Chu Thông vội nhảy tránh qua một bên.

Số người còn lại đang định xông vào giáp kích chợt nghe từ xa vang tới một tiếng hú dài. thanh âm giống hệt như tiếng hú mới rồi của Mai Siêu Phong. Văng vẳng truyền tới khiến người ta nổi da gà. trong khoảnh

khắc tiếng hú thứ hai lại vang lên nhưng thanh âm đã rất gần. Thắt quái đều cùng hoảng sợ Người này cước bộ mau lẹ thật!. Kha Trấn ác kêu lên Đồng thi tới rồi!.

Hàn Tiểu Oanh nhảy qua một bên nhìn xuống dưới núi. chỉ thấy một cái bóng đen chạy như bay lên. vừa chạy vừa hú.

Lúc ấy Mai Siêu Phong giữ kín môn hộ. không dám tấn công. một mặt vận khí ngăn chặn chất độc. không cho chất độc trong mắt tan ra mau lẹ. chỉ chờ chồng tới cứu viện. giết sạch địch nhân.

Chu Thông đưa tay ra hiệu cho Toàn Kim Phát. hai người chui vào bụi cỏ rậm. Chu Thông thấy Thiết thi lợi hại như thế. mà nhìn thấy thân pháp của Đồng thi từ xa thì tựa hồ công lực còn hơn cả vợ. ra mặt đối đầu đánh nhau rõ ràng không phải là địch thủ của vợ chồng họ. chỉ có cách ngấm ngầm đánh lén may ra còn đắc thủ.

Hàn Tiểu Oanh đột nhiên ồ một tiếng. chỉ thấy phía trước cái bóng đang chạy mau tới lại có một bóng người nhỏ thấp lùn lên núi. chỉ vì y đi rất chậm. thân hình lại nhỏ nên người kia chưa phát hiện được. Nàng ngưng thần nhìn. thấy cái bóng nhỏ thó ấy là một đứa trẻ con. biết ngay ắt là Quách Tĩnh. vừa mừng vừa sợ. vội vàng chạy xuống định đón nó lên.

Nàng và Quách Tĩnh còn cách nhau không xa. lại là đường xuống núi.

nhưng công phu khinh công của Đồng thi Trần Huyền Phong rất mau. Trong chớp mắt đã vượt qua một quãng dài. Hàn Tiểu Oanh hơi ngần ngừ Mình xuống đó thì một mình gặp phải Đồng thi. quyết không phải là đối thủ của y ... nhưng trước mặt thằng nhỏ này nhất định sẽ gặp phải độc thủ của y. chẳng lẽ lại không cứu?. bèn lập tức gia tăng cước bộ. đồng thời kêu lớn Hải tử. chạy mau lên?.

Quách Tĩnh thấy nàng. vui mừng kêu lớn. nhưng không biết đại họa đã ngay trước mắt. Trương A Sinh nhiều năm nay đã thầm yêu Hàn Tiểu Oanh. chỉ là không dám để lộ ra. lúc ấy thấy nàng xông vào chỗ nguy hiểm cứu người.

trong lòng lo sợ. lập tức phóng mau xuống. chặn đứng ngay trước mặt nàng để nàng cứu Quách Tĩnh chạy trốn.

Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu trên núi không tấn công Mai Siêu Phong nữa.

đều chăm chú nhìn động tĩnh ở lưng núi. Mọi người trong tay đều nắm chặt ám khí. chuẩn bị chỉ viện cho hai người Hàn Trương.

Trong chớp mắt Hàn Tiểu Oanh đã chạy tới trước mặt Quách Tĩnh. quờ một cái nắm được bàn tay bé nhỏ của nó. xoay người chạy mau. nhưng chỉ chạy được hơn một trượng đã thấy trong tay nhẹ hẫng. Quách Tĩnh kêu lên một tiếng hoảng sợ. đã bị Trần Huyền Phong túm lấy lưng.

Hàn Tiểu Oanh chân trái điểm một cái. kiếm pháp khinh linh. một chiêu

Phượng điểm đầu đâm hờ mau vào nách trái địch nhân. kể đó thân hình hơi nghiêng đi. mũi kiếm chớp lên một cái phóng thẳng vào mắt đối phương. vừa độc vừa chuẩn. đúng là chiêu số ảo diệu trong Việt nữ kiếm pháp.

Trần Huyền Phong cấp Quách Tĩnh dưới nách trái. chợt thấy kiếm tới lập tức vươn tay phải ra. khuỷu tay nhẹ nhẹ hất thanh kiếm ra ngoài một cái. thủ chưởng dùng chiêu Thuận thủy thôi chu trả đòn một chưởng. Hàn Tiểu Oanh trường kiếm xoay một vòng chênh chéch đâm qua: Nào ngờ cánh tay Trần Huyền Phong đột nhiên như dài ra thêm nửa thước. Hàn Tiểu Oanh rõ ràng đã tránh khỏi vẫn bị vỗ một chưởng trúng giữa mi tâm. lập tức ngã lún xuống đất.

Hai chiêu này qua lại chỉ trong chớp mắt. Trần Huyền Phong hạ thủ không hề lưu tình. kể đó lại vung tay một cái nhằm Thiên linh cái Hàn Tiểu Oanh vồ xuống. Cữu âm bạch cốt tráo xé gân phá xương. tàn độc vô cùng. đòn này mà chụp xuống thì đầu Hàn Tiểu Oanh nhất định phải bị thủng năm lỗ. Trương A Sinh đứng cách nàng vài bước. mắt thấy thế nguy. sự thể nguy cấp. liền liều mạng nhảy xổ tới đem thân mình che lên đầu Hàn Tiểu Oanh. một trảo ấy của Trần Huyền Phong chụp xuống. soạt một tiếng năm ngón tay đã cắm ngập vào lưng Trương A Sinh.

Trương A Sinh gầm lên. ngọn tiêm đao đâm mạnh vào bụng địch nhân.

Trần Huyền Phong đưa tay gạt mạnh. ngọn tiêm đao của Trương A Sinh bắn tung lên. Trần Huyền Phong thuận tay lại đánh một chưởng. hất Trương A Sinh bay ra.

Chu Thông. Toàn Kim Phát. Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu cả kinh. nhất tề xông mau xuống.

Trần Huyền Phong cao giọng kêu lớn Mụ vợ ác. có sao không?. Mai Siêu Phong ôm cứng gốc cây kêu lên thảm thiết Đôi mắt ta đã bị họ đánh mù rồi.

Thằng chồng giặc kia. nếu trong bảy đứa cẩu tặc này có một đứa chạy thoát thì ta sẽ liều mạng với người đấy Trần Huyền Phong kêu lên Mụ vợ ác. người yên tâm. một đứa cũng không chạy được. Người ... người có đau không? Cứ đứng đó đừng cử động. Rồi vung tay lại chụp xuống đỉnh đầu Hàn Tiểu Oanh. Hàn Tiểu Oanh một chiêu Lại lư đã cố lặn ra vài thước. Trần Huyền Phong chửi Còn muốn trốn à?. tay trái lại lập tức vồ xuống.

Trương A Sinh bị trọng thương nằm ngửa dưới đất lúc nửa Tỉnh nửa mê thấy Hàn Tiểu Oanh đang nguy cấp bèn dùng hết sức giơ chân phóng vào tay trảo của địch nhân. Trần Huyền Phong thuận thế chụp lấy. năm ngón tay lại cắm ngập vào bắp chân dưới của y. Trương A Sinh lật người bay lên hai tay ôm cứng lưng Trần Huyền Phong. Trần Huyền Phong chụp lấy gáy y. vận kinh muốn ném y ra ngoài. Trương A Sinh chỉ sợ địch nhân đả thương Hàn Tiểu Oanh. hai tay cứ ôm cứng không chịu buông.

Trần Huyền Phong đập xuống một quyền. bình một cái đánh trúng đỉnh đầu y. Trương A Sinh nhất thời ngất đi. cánh tay cũng buông ra. Trong lúc ấy. Hàn Tiểu Oanh đã lật người nhảy lên. vung kiếm ra chiêu. Nàng không dám khinh suất đứng gần. triển khai thân pháp khinh linh. xoay tròn quanh người địch nhân. miệng cứ kêu lên Ngũ ca. ngũ ca. anh có sao không?.

Nàng xoay được hai vòng thì bọn Nam Hy Nhân. Hàn Bảo Câu đã đồng thời phóng tới. Chu Thông và Toàn Kim Phát cũng đã phóng ám khí ra.

Trần Huyền Phong thấy địch nhân thấy người nào cũng võ công cao cường lấy làm ngạc nhiên. nghĩ thầm Trong vùng sa mạc hoang vu này tại sao lại nảy ra mấy người đối đầu vốn không quen biết như thế này nhỉ?. bèn cao giọng quát lớn Mụ vợ ác. bọn người này là ai thế?. Mai Siêu Phong kêu lên Là đồng đảng của Phi thiên biến bức em Phi thiên thần long. Trần Huyền Phong hừ một tiếng. chửi Được. bọn cẩu tặc còn chưa chết. lại tìm tới đây nộp mạng. Y nghĩ tới thương thế của vợ. kêu lên Mụ vợ ác. vết thương ra sao rồi? Có quan hệ tới tính mạng không?. Mai Siêu Phong tức giận nói Giết mau đi. lão nương không chết được đâu. Trần Huyền Phong thấy vợ ôm cứng gốc cây. không tới giúp đỡ.

biết tuy y thị ngoài miệng nói cứng nhưng nhất định bị thương không nhẹ. Trong lòng nóng nảy. chỉ mong liệu lý hết địch nhân cho mau để tới cứu vợ. Lúc ấy năm người bọn Chu Thông đã vây tròn lấy y. chỉ có Kha Trấn ác đứng ngoài chờ thời cơ ra tay.

Trần Huyền Phong dùng sức ném Quách Tĩnh xuống đất một cái. tay trái thuận thế đánh một quyền tới Toàn Kim Phát. Toàn Kim Phát cả kinh nghĩ thầm Ném thế này thì thằng hài tử kia còn gì tính mệnh. bèn khom người tránh qua phát quyền của địch nhân. thuận tay đón lấy Quách Tĩnh. lộn người một cái nhảy ra hơn một trượng. chiêu Linh miêu bộc thủ ấy đã tránh được địch lại cứu được người. thật vừa nhanh vừa khéo. Trần Huyền Phong cũng ngấm ngầm khen ngợi.

Gã Đồng thi này tính tình tàn nhẫn. địch nhân càng mạnh y càng muốn họ phải chết thê thảm. huống chi địch nhân đã đả thương vợ y thì còn tệ hơn là đả thương y. Hắc Phong song sát đã sắp luyện thành Cửu âm bạch cốt trảo và Tội tâm chưởng đánh nát nội tạng người ta. lúc ấy hỏa hầu đã được tám chín phần. y đột nhiên hú lên một tiếng quái dị. tay trái dùng chưởng. tay phải dùng trảo. liên miên đánh tới chỗ yếu hại trên người địch nhân.

Giang Nam ngũ quái biết hôm nay đã tới lúc sống chết trước mắt. đâu dám có chút nào sơ sót. lập tức hết sức chống cự. không ai dám tới quá gần. vòng vây càng đánh càng rộng ra. Đánh đến lúc hăng. Hàn Bảo Câu dũng mãnh sấn lên. dùng Địa đường tiên pháp lăn tròn dưới đất xông vào. chuyên tấn công vào hạ bàn đối phương. cứ lăn lông lốc dưới đất tấn công không ngớt. Trần Huyền Phong quả nhiên phân tâm. búng

một tiếng. hậu tâm đã bị đòn gánh của Nam Hy Nhân đánh trúng. Đồng thi đau quá kêu lên be be. tay phải chụp mạnh vào Nam Hy Nhân một trảo.

Nam Hy Nhân chiếc đòn gánh chưa kịp rút lại thì tay trảo của đối phương đã tới. lập tức dùng nửa chiêu Thiết bản kiều. nửa người trên ngã mau về phía sau. chợt thấy khớp xương trên tay Trần Huyền Phong rắc rắc kêu lên một tiếng, cánh tay đột nhiên dài thêm vài tấc. một bàn tay to đã gần chạm vào mặt mình.

Cao thủ so tài trong việc tiến lui tránh né đều không sai một ly. rõ ràng đã nhìn thấy tay y vươn ra hết tầm. lúc ấy lại đột nhiên dài thêm ra. làm sao có thể tránh kịp? Lập tức bị y đánh một chưởng trúng giữa mặt. năm ngón tay chuẩn bị cắm vào óc.

Nam Hy Nhân lúc nguy cấp tay phải vung mau. dùng Cầm nã thủ ngoặc lấy cổ tay Trần Huyền Phong kéo qua bên trái. đúng vào lúc ấy Chu Thông đã nhảy xổ tới lưng Đồng thi. tay trái như sắt xiết chặt cổ y. Chiêu này toàn bộ phần ngực của mình đều giao cho địch nhân. nhưng y thấy nghĩa đệ tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc, nên bất kể tới việc phạm vào điều đại kỵ của người học võ. cứu người là chuyện gấp.

Đang lúc đôi bên liều mạng với nhau. trên không chợt vang bên một tiếng sét. mây đen che kín vàng trắng. trên núi hoang xòe bàn tay ra không nhìn thấy ngón. kể đó mưa lớn rào rào đổ xuống. Chỉ nghe hai tiếng lách cách. kể đó là một tiếng hự. Trần Huyền Phong dùng sức đón sức đã đánh gãy vai trái Nam Hy Nhân. đồng thời khuỷu tay trái đã đánh vào ngực Chu Thông. Chu Thông chỉ thấy trước ngực đau buốt. không tự chủ được buông cánh tay đang xiết cổ hòng đối phương ra. người bị hất tung về phía sau. Trần Huyền Phong cũng cảm thấy chỗ cổ bị y xiết thở rất khó khăn. bèn nhảy qua một bên. đứng thở dốc.

Hàn Bảo Câu trong bóng đêm kêu lớn Mọi người lui ra! Thất muội. cô có bị gì không?. Hàn Tiểu Oanh nói Đừng lên tiếng?. Nói xong. bước vài bước qua một bên.

Kha Trấn ác lắng nghe tiếng động tĩnh của mọi người. trong lòng kỳ quái.

vội hỏi Nhị đệ. người có bị sao không?. Toàn Kim Phát nói Bây giờ đang tối đen. chẳng ai nhìn thấy ai cả. Kha Trấn ác cả mừng kêu lên Trời giúp ta rồi?.

Trong Giang Nam thất quái đã có ba người bị trọng thương. vốn đã là thất bại nhưng lúc ấy đột nhiên mây đen phủ kín bầu trời. mưa lớn ào ào đổ xuống.

Mọi người điều tức ngưng khí. không ai dám động thủ trước. Kha Trấn ác tai cực thính. trong tiếng mưa rơi vẫn có thể nhận rõ tiếng người thở dốc cách tám chín bước hoàn toàn không phải là bọn anh em của mình. lập

tức hai tay cùng giang ra. sáu ngọn độc lẳng đánh vào chỗ ấy.

Trần Huyền Phong vừa thấy kinh phong rít lên. ám khí đã tới trước mắt. vội vàng nhảy lên. Y võ công đã được chân truyền. lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc như thế vẫn có thể tránh hết sáu ngọn độc lẳng. lúc ấy cũng nhận rõ được phương hướng của địch nhân. Y không nói tiếng nào. đột nhiên vọt lên. song trào khua tròn trước mặt một thước. nhảy xổ vào Kha Trấn ác. Kha Trấn ác nghe tiếng gió tránh qua một bên. đánh trả một trượng. ban ngày hay ban đêm đối với y cũng không có gì khác nhau. nhưng Trần Huyền Phong không nhìn thấy gì. Võ công chỉ có thể dùng được một phần. Hai người lập tức đánh nhau không gỡ ra được. Trần Huyền Phong đấu được mười mấy chiêu. trong màn đêm tối đen tựa hồ bốn phương tám hướng đều có địch nhân xông vào. quyền cước của mình phát ra có đánh trúng địch nhân hay không thì không hề nắm chắc. trong chớp mắt cảm thấy như đang trong giấc mộng dữ.

Hàn Bảo Câu và Hàn Tiểu Oanh. Toàn Kim Phát ba người mò mẫm đi cứu ba người bị thương. tuy biết rõ đại ca tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc nhưng trong màn đêm tối đen quả thật không sao tới giúp. chỉ biết lo lắng trong lòng. Trong tiếng mưa rơi rào rào. chỉ nghe chưởng thanh của Trần Huyền Phong vù vù. tiếng thiết trượng của Kha Trấn ác ào ào hai người đánh nhau không đầy hai ba mươi chiêu nhưng mọi người đứng ngoài vô cùng khâm trọng thấy như đã qua mấy giờ. Đột nhiên nghe bùng bùng hai tiếng. Trần Huyền Phong điên cuồng kêu lên mấy tiếng quái dị. rõ ràng đã bị trúng liên tiếp hai trượng. Mọi người đang mừng thầm đột nhiên ánh chớp lóe sáng soi rõ toàn bộ khu núi.

Toàn Kim Phát vội kêu lên Đại ca coi chừng? Trần Huyền Phong đã nhân lúc có ánh sáng lóe lên lách người cất bước vận khí lên vai. bùng một tiếng vai trái thẳng thắn đón tiếp một trượng của đối phương. tay trái khua một cái đã chụp cứng ngọn thiết trượng. tay phải vươn ra. tuy ánh chớp đã tắt nhưng tay phải của y đã đánh tới trước ngực Kha Trấn ác.

Kha Trấn ác cả kinh. bỏ trượng nhảy lui lại. Trần Huyền Phong một đòn đắc thủ. đời nào chịu bỏ qua cơ hội. một trào vừa rồi đã xé rách áo trước ngực đối phương. lập tức biến trào thành quyền. thân hình bất động. tay phải đột nhiên dài ra. ngằm vận nội công. một quyền đánh thẳng vào ngực Kha Trấn ác. vừa cảm thấy Kha Trấn ác nhảy ra. liền vung tay trái lên. ngọn thiết trượng như thương sắt phóng thẳng vào người y. Mấy đòn tấn công liên hoàn ấy chiêu nào cũng là tuyệt kỹ bình sinh của y. bất giác vô cùng đắc ý ngẩng mặt lên trời hú lớn. Đúng lúc ấy tiếng sét lại nổ vang.

Trong tiếng sét ánh chớp lại lóe lên. Hàn Bảo Câu vừa thấy thiết trượng bay thẳng vào đại ca mà Kha Trấn ác vẫn như không biết. vô cùng hoảng sợ ngọn Kim long tiên bay ra cuốn lấy ngọn thiết trượng.

Trần Huyền Phong kêu lên Bây giờ ta sẽ lấy cái mạng chó của thằng lùn

nhà người!. Rồi nhấc chân phóng qua y. đột nhiên thấy chân vướng một cái như là thân người. khom người xuống mò một cái thấy người ấy vừa nhỏ vừa nhẹ; chính là Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh kêu lớn Buông ta ra!. Trần Huyền Phong hừ một tiếng. lúc ấy ánh chớp lại lóe lên. Quách Tĩnh chỉ thấy người túm mình sắc mặt vàng sẫm.

hai mắt lóe hung quang vô cùng dữ tợn. qua cơn hoảng sợ lại thuận tay rút ngọn chủy thủ trong lưng ra đâm vào y. nhát kiếm ấy đâm ngập vào rốn Trần Huyền Phong. ngọn chủy thủ dài tám tấc ngập tới tận cán.

Trần Huyền Phong điên cuồng kêu lên một tiếng ngã vật về phía sau. Công phu hoành luyện của y thì luyện môn đứng giữa rốn. đừng nói là thanh chủy thủ sắc bén vô cùng. chỉ cần đao kiếm tầm thường đâm trúng vào luyện môn cũng phải chết ngay lập tức. Lúc đối phó với cao thủ. y bảo vệ luyện môn rất kín đáo quyết không để quyền cước binh khí của đối phương chạm vào bụng dưới. nhưng lúc ấy chụp một đứa trẻ con. không hề có ý đề phòng. hướng chi trước đó đã túm lấy nó. biết nó hoàn toàn không biết võ công. không hề biết đạo lý. Kẻ bơi giỏi chết đuối. đất bằng làm lật xe. Trần Huyền Phong võ công rất cao cường lại chết dưới tay một đứa trẻ con hoàn toàn không biết võ công.

Quách Tĩnh một nhát chủy thủ đâm ngã người ta đã hoảng sợ tới mức lục thần vô chủ. điếng người đứng ngẩn ra một bên. mở miệng định khóc nhưng khóc không ra tiếng.

Mai Siêu Phong nghe tiếng gào thảm của chồng. vợ chồng tình sâu. từ đỉnh núi xông mau xuống. hụp chân lộn đi mấy vòng. Y thị rơi xuống cạnh chồng. kêu lên Thằng chồng giặc. người ... người sao rồi?. Trần Huyền Phong yếu ớt đáp Không xong rồi. mụ ... mụ vợ ác ... chạy mau đi Mai Siêu Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói Ta sẽ trả thù cho người!. Trần Huyền Phong nói Bộ kinh ấy ...

ấy ... đốt đi cho ta. còn bí quyết ở bụng ta ... hơi thở không tiếp nổi được nữa. chết ngay đương trường.

Mai Siêu Phong trong lòng đau xót. lập tức vươn tay mò vào ngực y tìm bộ Cửu âm chân kinh.

Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong là sư huynh sư muội đồng môn. Hai người đều là đệ tử của Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dược Sư ngoài Đông Hải. Hoàng Dược Sư võ công tự thành một phái. luận về công lực. chiêu số quả không kém gì phái Toàn Chân đứng đầu võ học trong thiên hạ và họ Đoàn oai trấn phương Nam. Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong học nghệ chưa thành nhưng ngầm tư thông với nhau. biết là nếu bị sư phụ phát hiện thì không những không giữ được tính mạng mà trước khi chết còn phải chịu hình phạt rất thảm khốc. hai người lén bàn bạc với nhau. càng nghĩ càng sợ. cuối cùng chọn một đêm tối trời lặng gió cưỡi thuyền nhỏ lén trốn tới Hoành đảo phía Đông rồi chuyển vào Ninh Ba

Chiết Giang.

Trần Huyền Phong lúc chạy trốn biết võ công của mình trên giang hồ thì phòng thân có thừa nhưng thành danh thì không đủ. nên một là không làm. hai là làm thì không thôi. bèn lén vào mật thất của sư phụ lấy trộm nửa bộ Cửu âm chân kinh mà Hoàng Dược Sư quý báu nhất trốn đi. Hoàng Dược Sư đương nhiên rất tức giận nhưng vì lúc ấy đã lập lời thề không rời khỏi đảo Đào Hoa một bước.

tâm nguyện chưa thỏa. không thể trái lời thề rời đảo đuổi bắt nên sau lúc quát tháo như sấm sét lại trút giận lên đầu kẻ khác. đánh gãy hết chân tất cả đám đệ tử còn lại. trực xuất tất cả ra khỏi đảo Đào Hoa. một mình đóng cửa tức giận.

Hắc Phong song sát lần ấy làm liên lụy tất cả các đồng môn phải chịu tai họa oan ức. nhưng vẫn theo bí truyền trong bộ Cửu âm chân kinh luyện tập. cuối cùng luyện thành một thân công phu ít thấy trong võ lâm. Bộ Cửu âm chân kinh này vốn ghi chép những võ học chính phái thượng thừa của Đạo gia. nhưng vợ chồng Trần Mai chỉ trộm được nửa bộ dưới. không học được tâm pháp nội công thượng thừa của nửa bộ trên mà đảo Đào Hoa của Hoàng Dược Sư lại là một chi phái tự mình sáng lập trong võ học. khác hẳn công phu nội công của Đạo gia.

Hắc Phong song sát tính tình tàn nhẫn. chỉ hiểu được một nửa cũng đã thỏa mãn. học bừa tập ẩu. toàn luyện những võ công âm độc.

Hôm ấy vợ chồng Trần Mai luyện Cửu âm bạch cốt trảo trên núi hoang.

đem chín cái đầu lâu chất thành đống vừa khéo đụng phải anh em Kha. Thấy vợ chồng y tàn hại người vô cớ bèn ra mặt can thiệp. đôi bên động thủ. Phi thiên thần long Kha Tịch Tà chết dưới chưởng của Trần Huyền Phong. May mà lúc ấy Cửu âm bạch cốt trảo của hai người Trần Mai còn chưa luyện thành nên Kha Trấn ác mới chạy thoát được. nhưng đôi mắt đã bị họ đánh mù.

Hai vợ chồng Trần Mai vừa luyện được thần công. qua lại giang hồ không có địch thủ. loại võ sư tầm thường cố nhiên là thấy mặt bỏ chạy. nhưng ngay các nhân vật anh hùng thành danh chết dưới tay vợ chồng họ cũng không biết bao nhiêu mà kể. nên hai vợ chồng được cái ngoại hiệu là Hắc Phong song sát. Họ thấy sư phụ không xuất hiện lại càng hoành hành không sợ sệt gì. đến khi bị mấy chục cao thủ trong võ lâm liên thủ tấn công. hai vợ chồng đều bị trọng thương. lúc ấy mới im hơi náu tiếng ẩn cư. Nhiều năm qua trong võ lâm không nghe thấy tin tức gì của họ. chỉ cho rằng hai người đã bị trọng thương mà chết. nào ngờ họ ẩn náu ở vùng sa mạc xa xôi phía Bắc. ngấm ngầm rèn luyện võ công âm độc.

Công phu Cửu âm bạch cốt trảo và Tội tâm chưởng đều được ghi chép trong Cửu âm chân kinh. Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong tuy là vợ chồng nhưng y đối với vợ thủy chung vẫn không cho xem nguyên bản

chân kinh. chỉ khi mình tham ngộ luyện thành rồi mới truyền thụ lại cho vợ. Cho dù Mai Siêu Phong năn nỉ ỉ ôi thế nào y cũng bất kể. nói Bộ chân kinh này có hai phần thượng hạ. ta chỉ trộm có quyển hạ. tất cả việc rèn căn cơ. tu chân nguyên đều nằm trong quyển thượng. Nếu ta đưa nàng xem. nàng lại nóng lòng muốn luyện tất cả những công phu ghi chép trong đó thì nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. nhẹ thì trọng thương nặng thì mất mạng. Võ công ghi trong kinh tuy nhiều nhưng chỉ có phối hợp được với công phu võ học căn bản của chúng ta mới có thể luyện được.

Mai Siêu Phong nghe thấy có lý. vả lại biết rõ chồng đối với mình vô cùng chân thành. tuy bình nhật nói chuyện cứ chửi bừa nhau là Thăng chồng giặc.

Mụ vợ ác. nhưng thật ra tình nghĩa thâm thiết. vì thế cũng không nói tới chuyện ấy nữa.

■

Mai Siêu Phong lúc ấy thấy chồng sắp chết mới hỏi tới chuyện đó. nhưng y đã đứt hơi. chỉ nói được nửa câu. Y thị sờ lên ngực chồng không thấy gì chột sủng sốt. đang mò mẫm tìm lại thì bọn Hàn Bảo Câu. Hàn Tiểu Oanh. Toàn Kim Phát đã nhân lúc mây đen hơi tan. có thể nhìn thấy đối phương đã ùa vào tấn công.

Mai Siêu Phong hai mắt đã mù. đầu óc hôn mê. rõ ràng chất độc trên ám khí đã phát tác. y thị và chồng luyện Cửu âm bạch cốt trảo hơn mười năm nay đều liên tục uống một lượng nhỏ thạch tín rồi vận công đẩy ra. lấy cách thức bất đắc dĩ ngu xuẩn ấy để gượng gạo tăng thêm nội lực ngoại công. cơ thể nhờ vậy tự nhiên cũng có khả năng đề kháng chất độc. nếu không thì bị trúng độc lạng của Phi thiên biến bức Kha Trấn ác làm sao có thể kéo dài tính mạng này giờ không chết? Lúc ấy bèn triển khai Cầm nã thủ. lúc kẻ địch vào sát thì hung dữ

phản kích. Giang Nam tam quái không những không thể làm gì được đối phương mà còn liên tiếp gặp nguy hiểm.

Hàn Bảo Câu sốt ruột nhảy dựng lên. nghĩ thầm Bọn mình ba người hợp lực giao đấu với mụ ác bà trọng thương mù mắt mà vẫn không thể đắc thủ thì oai danh của Giang Nam thất quái mất sạch. Tiên pháp lập tức thay đổi. roạt roạt roạt ba roi liên hoàn hên tiếp đánh vào hậu tâm Mai Siêu Phong. Hàn Tiểu Oanh thấy cước bộ của địch nhân loạng choạng. dần dần không còn chi trì được. bèn phóng mau kiếm tới. Toàn Kim Phát cũng sấn vào tấn công ráo riết.

Đã thấy có thể đắc thủ. đột nhiên cuồng phong nổi lên. mây đen càng dày. ba người trước mắt lập tức chỉ còn thấy một màn đen tối sầm. Cát đá bị gió cuốn lên. từ trên không rơi xuống rào rào.

Bọn Hàn Bảo câu đều nhảy ra ngoài nằm phục xuống đất. qua hồi lâu.

trận cuồng phong ấy hơi giảm. mưa cũng ngớt dần. sau lớp mây đen bóng trắng dần dần nhô ra. Hàn Bảo Câu đứng dậy bắt giắc kêu lên một tiếng. không những không thấy Mai Siêu Phong đâu mà cả xác Trần Huyền Phong cũng không còn ở đó ; chỉ thấy Kha Trấn ác. Chu Thông. Nam Hy Nhân. Trương A Sinh bốn người nằm dưới đất. Quách Tĩnh thì từ từ thò đầu lên phía sau tảng đá. quần áo mọi người đều ướt sũng nước mưa.

Ba người bọn Toàn Kim Phát vội tới giúp đỡ bốn anh em bị thương. Nam Hy Nhân tay bị gãy xương. may là không bị nội thương. Kha Trấn ác và Chu Thông nội công thâm hậu. tuy trúng chưởng của Đồng thi nhưng lấy sức chống sức. nội tạng cũng chưa bị tổn thương nặng. chỉ có Trương A Sinh liên tiếp trường hai chiêu Cửu âm bạch cốt trảo. trên đầu lại bị đánh mạnh một quyền. tuy đã tỉnh lại nhưng tính mạng vẫn còn nguy hiểm.

Giang Nam lục quái thấy y hơi thở thoi thóp. vết thương không thể cứu được. người nào cũng vô cùng đau đớn. Hàn Tiểu Oanh càng lòng đau như dao cắt Ngũ ca đối với mình có tình nghĩa sâu nặng như thế. trong lòng làm sao không biết. chỉ là nàng tính tình hào mại. dốc lòng học võ. lạt lẽo về chuyện tình ái. Trương A Sinh lại suốt ngày cười hì hì hà hà. nên giữa hai người trước nay chưa từng bộc lộ tình ý. nghĩ tới y vì cứu mạng mình mà đem thân hứng chịu tay trảo của địch nhân. bất giác vừa cảm động vừa đau xót. ôm chặt Trương A Sinh khóc lớn.

Trương A Sinh gương mặt to béo bình thường hay cười. lúc ấy vẫn hơi có vẻ cười cợt. đưa bàn tay đồ tể to như cái quạt ra nhẹ nhàng vỗ lên đầu Hàn Tiểu Oanh.

an ừi Đừng khóc. đừng khóc. ta khỏe lắm. Hàn Tiểu Oanh khóc nói Ngũ ca. em làm vợ anh được không Trương A Sinh hì hì cười hai tiếng. vết thương nhói lên. thần trí dần dần hôn mê. Hàn Tiểu Oanh nói Ngũ ca. anh yên tâm. em đã là người của Trương gia rồi. đời này kiếp này quyết không lấy ai khác. Anh chết rồi. em sẽ vĩnh viễn thủ tiết. Trương A Sinh lại cười hai tiếng. hạ giọng nói Thất muội. trước nay ta đối xử với nàng không tốt. Ta ... ta cũng không xứng với nàng. Hàn Tiểu Oanh khóc nói Anh đối xử với em rất tốt rất tốt em biết mà!

Chu Thông ứa nước mắt. nhìn Quách Tĩnh nói Người tới đây là muốn theo bọn ta học võ phải không? Quách Tĩnh nói Phải. Chu Thông nói Vậy từ nay về sau người phải nghe lời bọn ta. Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ. Chu Thông hắng giọng nói Bảy anh em chúng ta đều là sư phụ của người. hiện tại vị Ngũ sư phụ kia của người đã sắp quy thiên rồi. người hãy dập đầu bái sư đi. Quách Tĩnh cũng không biết quy thiên là gì. nghe Chu Thông nói thế lập tức nằm phục xuống đất bình bình ba tiếng không những dập đầu về phía Trương A Sinh.

Trương A Sinh cười thắm một tiếng nói “Được rồi”, rồi gắng nhịn đau

nói: -Hảo hài tử, ta không thể dạy võ công cho ngươi rồi ...ờ. Thật ra ngươi có học được võ công của ta cũng vô dụng. Ta đầu óc ngu xuẩn. Học võ thì lười biếng, chỉ cậy mấy phần sức lực nếu năm xưa chịu khó hơn thì hôm nay đã không đến nỗi phải chết ở đây ... Nói tới đó hai mắt trợn ngược, sắc mặt trắng bệch, hít vào một hơi nói: -Ngươi thiên tư cũng không tốt lắm. Phải ngàn vạn lần chăm chỉ.

Lúc nào thấy lười biếng thì hãy nhớ lại tình hình Ngũ sư phụ bây giờ. Y muốn nói thêm nữa. nhưng hơi thở chỉ còn như sợi tơ.

Hàn Tiểu Oanh kề tai vào miệng, chỉ nghe y nói “Dạy thằng nhỏ cho tốt, đừng để thua ... lão đạo sĩ xấu xa ...”

Hàn Tiểu Oanh nói: -Anh yên tâm. Giang Nam thất quái chúng ta nhất định không thua.

Trương A Sinh cười ngu ngơ mấy tiếng rồi nhắm mắt tắt hơi.

Lục quái nằm phục xuống đất khóc âm lên. Bảy người bọn họ kết nghĩa kim lan. vốn đã tình như ruột thịt. Trong mấy năm nay truy tầm tung tích mẹ con Quách Tĩnh ra tới tận sa mạc lại càng không ngày nào không ở bên nhau. đột nhiên một người bị thương dưới tay địch thủ. chết thảm nơi quê người. làm sao không đau xót? Sáu người khóc lớn một trận. mới đào một huyệt mộ trên núi hoang chôn Trương A Sinh.

Lúc họ dựng một tảng đá lớn làm bia để ghi nhớ xong. trời đã sáng rõ. Toàn Kim Phát và Hàn Bảo Câu xuống núi tra xét tung tích Mai Siêu Phong. Nhưng sau cơn mưa to gió lớn, dấu chân trên cát đã không còn nhận ra được. không biết y thị chạy đi đâu. Hai người đuổi theo vài dặm, thấy trên sa mạc cho dù tìm được dấu vết vẫn không thể có manh mối. đành trở về núi nói lại.

Chu Thông nói ở giữa sa mạc thế này. chắc mù mù ... mù ác bà ấy cũng không chạy xa được đâu. Y thị bị trúng độc lãng của đại ca. bây giờ có quá nửa là đã bị chất độc phát tác chết rồi. Cứ đưa thằng nhỏ này về trước. chúng ta ai bị thương thì rịt thuốc dưỡng thương. rồi Tam đệ. Lục đệ. Thất muội ba người các người sẽ truy tìm sau.

Những người kia đều gật đầu khen phải. gạt lệ chia tay với nắm mồ của Trương A Sinh.